

MIDNATTSROPET

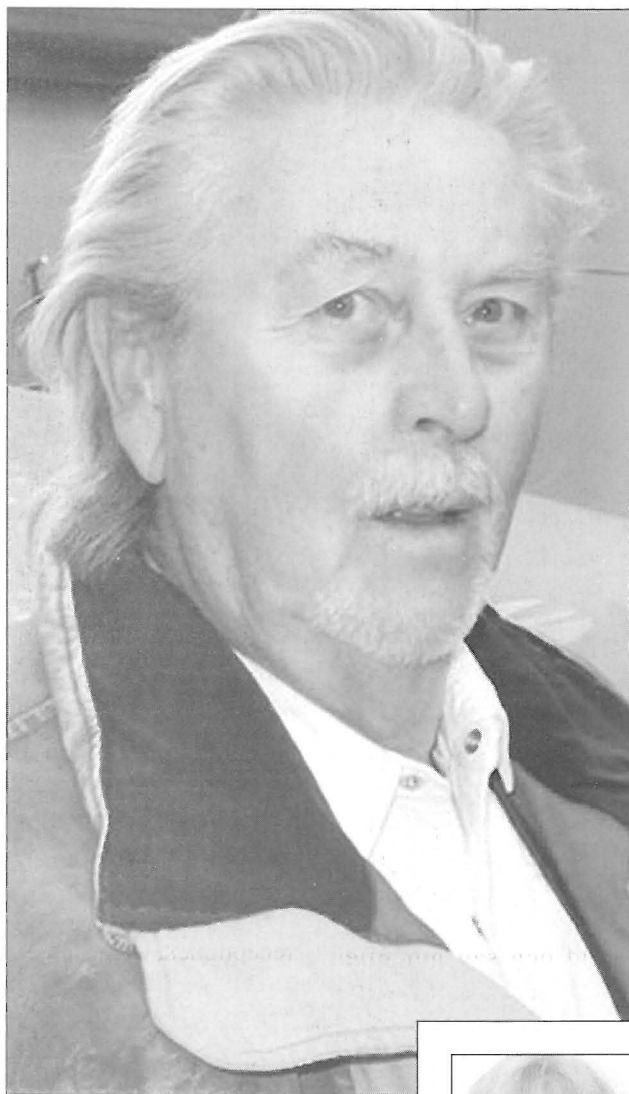
MARANATA! - Du vår Herre kom! (1 Kor 16:22)

Jesus är svaret!

Rapporter och vittnesbörd från evangelisation och
tältmöten i Stockholm och Oslo. (Sid. 9, 24-25 & 33)

Intervju av Ulla Näsholm

När Sven Inge Johansson blev frälst skedde ett under, han blev en ny skapelse. 1968 mötte han Jesus Kristus som sin Frälsare. Allt blev förvandlat. Sven Inge är, som han själv uttrycker det, en gammal rövare. Och fortsätter: "Jag har nog fått större nåd än andra människor, känns det som."

Idag är han 74 år och kan vittna om Guds trofasthet och nåd.

-Människor tror mig inte när jag talar om det, säger han och utstrålar verkligen frid och glädje. Sjukdom och svaghet har drabbat

honom men han ser i allt Guds omsorg och hjälp.

För tre år sedan drabbades Sven Inge av cancer i hjärnan och det blev nödvändigt med operation och åtföljande strålbehandling. Operationen blev lång och komplicerad. Det tycktes som om slumpen avgjorde att operationen skulle ske i Örebro, så var det inte tänkt från början. Sven Inge berättar:

-Den läkare som skulle utföra operationen var en gammal bekant till mig. När jag satt på Härlanda-anstalten i Göteborg jobbade han där. Då var doktorn kandidat. När vi träffades kände vi ju igen varandra och jag fick vittna

-Hat och hämndbegär försvann..

om att jag nu varit frälst i många år. Jag tror faktiskt att det var Gud som ordnade att just han skulle operera mig.

-Cancern hade långa trådar som doktorn "nystade" upp, en efter en och sen togs själva svulsten bort. Det var så han förklarade det för mig. Nu har det gått några år och det har gått bra, tycker jag. Visst har jag lite problem men det blir bättre och bättre.

För att förbättra talet ordinerades Sven Inge högläsning en timme om dagen. Läs bibeln tyckte han var en bra idé, och det har han farit väl av. Förutom att talet förbättrades blev bibelordet levande. En timmes högläsning ur bibeln dagligen är ett hälsomedel för hela kroppen, det förstår man genom Sven Inge.

Rymde hemifrån

Sven Inge var bara 15 år när han gick på sin första båt från Göteborg. Han hade mer eller mindre rymt hemifrån och stuckit till sjöss och då på ett förfalskat åldersintyg. Han hade lagt till ett år på intyget för att få komma med båten. Man skulle vara 16 år egentligen....

Första resan blev det lite besvärligt och Sven Inge hoppade av i Prince Rupert, Canada. Femton år gammal,

utan pengar och papper på sig, blev han snabbt tagen av polisen och satt i fängelse. Ambassaden kopplades in, båten kontaktades och snart var Sven Inge ombord igen och på väg hem. Modern hade efterlyst honom då han varit borta från hemmet en tid.

Efterhand blev det så småningom sju olika båtar och jorden runt några gånger, säger Sven Inge.

Några år senare hamnade han i fängelse – sammanlagt tolv år har han suttit inne. Framförallt stöld, rån ibland och någon enstaka kassaskåpsprängning dömdes han för. Knark, speciellt amfetamin, blev också ett måste för att hålla sig alert och klara sig, förklarar han.

-Man kände sig ju alltid jagad och därför provade jag allt möjligt. En enda gång blev det LSD, men det slutade med att brandkåren fick hämta mig i ett träd, jag blev totalt snurrig och var nästan omöjlig att få ner från trädet..

-Mycket alkohol blev det förstås också, det lärde man sig snabbt på båtarna och det var något som jag fortsatte med i många år.

1967 blev Sven Inge placerad på Karsuddens sjukhus och meningen var att han skulle "vårdas" där i åtta år istället

är

för att sitta i fängelse.

Till Karsudden kom ett gäng maranataungdomar där bland dem var också **SvenÅke Asplund**, som Sven Inge kände sedan tiden på Härlandaanstalten. Nu var han frälst och sjöng och vittnade tillsammans med ungdomarna. Sången "Min kung och jag" blev populär och för Sven Inge är det fortfarande favoritsången – det är så sammanknippt med första gången han lyssnade till frälsningsbudskapet.

Frälst och befriad

1968 blev Sven Inge frälst. Han poängterar:

-Jag blev totalt befriad från hat och hämndbegär! Ett nytt liv hade tagit gestalt, det gamla begravdes i dopet under en sommarkonferens. Det var ett helt gäng som döptes den gången, de flesta av dem var "gamla rövare" – f.d. kåkfarare eller missbrukare.

Ålder och erfarenhet varierade, men alla hade blivit frälsta och lämnat det gamla livet bakom sig. Det var en storartad dopförrättning – en manifestation av Guds kraft och härlighet. Många av de nydöpta kom att ingå i den kommunitet eller rehabiliteringsscenter som en anläggning i Stjärnhov, några mil utanför Stockholm utgjorde

under en period. Maranataförsamlingen i Stockholm hade hyrt platsen under en tid och 1969 var också Maranataförsamlingens bibelskola förlagd där.

Senare kom lokalerna att användas som en uppsamlingsplats och ett hem för nyfrälsta missbrukare. Sven Åke Asplund tog ansvar för Sven Inge, som fick lämna Karsudden fast de åtta åren inte hade gått. Sven Inge levde under den tiden tillsammans med en liten grupp på femton personer, de flesta missbrukare, men det var människor från Maranataförsamlingen som ledde arbetet, skötte om hus och människor. Det var matlagning, vedhuggning, möten och arbete i skogen för männen. Skogsarbetet försörjde gruppen sig på, och det fanns alltid jobb. Så behövde man aldrig vara ensam, fick hjälp och stöd av troende hela tiden.

Tiden på Stjärnhov var för Sven Inge en underbar tid. Man jobbade tillsammans i skogen, mekade med bilar, det var bönesamlingar och möten och ibland reste man också in till Stockholm på möten.

På Karsudden hade han blivit "avgiftad" och använde aldrig knark sen.

Sven Inge bodde senare

på olika platser där det fanns storfamiljsgemenskap, bland andra Örebro, Malmö och Gärdshyttan.

Upprorisk och arg

Sven Inge återföll inte till knark, men någon gång när det var särskilt krisigt tog han till alkohol. Han berättar om ett tillfälle:

-Jag var upprorisk mot Gud och avundsjuk på mina troende vänner som tycktes ha fått mera kraft, mer tålamod och glädje.

-Jag höllde i mig massor av sprit, tog bilen och bara körde iväg. Riktade in mig mot en bergvägg och körde med full fart mot den.

-Det som hände då var något mycket märkligt. Förarstolen med mig sittande rycktes ur bilen och kastades ut på en åker. Bilen krossades fullständigt och började sedan brinna. Själv var jag ganska oskadd och såg hur bilen brann. Polis och ambulans kom och jag fick följa med till sjukhuset. Det var något helt otroligt som hänt och polisen såg det som ett mirakel att jag kommit undan på ett så övernaturligt sätt.

-Det var nog en skyddsängel där som hjälpte mig. Jag tror att den som haft en särskilt besvärlig uppväxttid får en speciell nåd från Gud,

det har jag upplevt vid flera tillfällen.

Vägen med Kristus gick inte spikrakt fram till att börja med, men Sven Inge växte till efterhand. Just nu är han i Stockholm där han har sin församling, sina bröder och systrar eller som han säger: Min familj.

Behandling och läkarbesök sker i Örebro, dit han reser i sin nyförvärvade bil, som han verkar vara mycket stolt över. Eller kanske bättre uttryckt, glad att han är i en sådan kon-
dition att han kan köra.

Under sommarmånaderna bor han i en husvagn bakom huvudbyggnaden på Bällsta.

Han håller uppsikt över hotellområdet och går sina ronder under kvällar och nätter, ser till att allt är lugnt och att det är ordning i huset.

Vid flera tillfällen har han varit till hjälp bara genom sin närvaro. Han släntrar in till receptionen, kollar läget, ser snabbt om en problematisk situation är på väg att uppstå med någon stökig hotellgäst. Då stannar han, tilltalar den som bråkar – bara det brukar avleda bråk. Det är inte att ta fel på att det är en "gammal rövare" som visar sig och då inser en och annan att det kan vara på sin plats att gå lite försiktigt fram.

Tillsammans med sina trossyskon väntar han Jesus tillbaka och det är verkligen till glädje och en förmån att ha denne broder mitt i gemenskapen.

Sven Inge avslutar intervjun med en hälsning och ett tack till alla syskon han träffat och som på ett eller annat sätt hjälpt honom genom åren. Han säger:

-Jag är så tacksam till mina bröder och systrar både här och i utlandet, jag tänker mycket på vännerna i Dominikanska Republiken... Tänk att jag får vara med i en församling som har mission på olika platser i världen och där man predikar Guds Ord! Halleluja! ■

-Jag tror att den som haft en särskilt besvärlig uppväxttid får en speciell nåd av Gud.

FRUKTAD FRIHET

Apropå pingströrelsens nya bokverk Pingströrelsen 100 år

Stina Fridolfsson

Under 1960-talet bröt en väckelse fram i vårt land, som gick under benämningen Maranataväckelsen. I tidningen Midnattsropet, som från 1960 förmedlade rapporter, förkunnelse, analyser och reportage, kan man göra sig en bild av vad Maranataväckelsen medförde. Det blev förnyelse och frälsning för många och även konfrontationer och uppbrott från både politiska och kyrkliga lojaliteter och band. Det gällde exempelvis partipolitik, fackföreningsanslutning, samfundsbildning, och organiserad ekumenik.

Arne Imsen gav ut några böcker, där han på ett speciellt sätt skildrade både Maranatabudskapet och dess konsekvenser. I böckerna *I världen men icke av världen*; *Tid att Vakna*, *Fruktad Frihet* och *Bannlyst frihet* framgår hur obekvä

mande kristendom ter sig för etablissemangen. Ja, faktum är att Arne Imsens förkunnelse blev så obekvä, att Maranataförsamlingen, samt församlingens företag Hotell Pilgrimshem och Bällsta Taxi aldrig fått annonsera i tidningen Dagen. Företagen lämnade 1995 in en anmälan till Konkurrensverket, för att få prövat om en statssubventionerad dagstidning har rätt att bojkotta annonser på detta sätt. Konkurrensverket tog upp ärendet och infordrade en förklaring av tidningen Dagen, som hänvisade till tryckfrihetsförordningen. Så här kommenterade Arne Imsen detta:

-Det är väl dags att tidningen klargör för sig var gränsen går mellan kommersiell och icke kommersiell information och tar sig en allvarlig funderare på vad de etiska hederreglerna har att säga om åsiktsannonsering, istället för att i panik fly till tryckfrihetsförordningen för att försvara sin oetiska annonspolicy. Den anmälan till Konkurrensverket, som företagen har ingett är ytterst viktig, inte minst därför att den är ett pilotfall. det är nämligen första gången en anmälan av denna karaktär prövas av myndigheten.

I det nytgivna bokverket över Pingströrelsens 100-åriga historia finns ett kapitel om 1960-talet, skrivet av Ivar Lundgren. Huvudrubriken är *"Pingstvännerna in i partipolitiken. Rörelsen stark trots splittringstendenser"*. Där finns också några avsnitt som handlar om Maranata. Redan första rubriken talar om att beskrivningen är en partsinlaga: *"Maranata - ett splittringshot som kom av sig"*.

Den som skrivit kapitlet, har inte haft behov av att anlita Maranataförsamlingen och de skrifter som kommer från dess förlag. En av bokens redaktörer kontaktade inför utgivningen Maranataförsamlingen och bad om foton att illustrera kapitlet om Maranata. (Att pingströrelsen i sina egna tidningsarkiv inte hade ett enda foto från Maranataväckelsens brytningsår och verksamhet i vårt land var i sig mycket talande!) För övrigt har inte använts uppgifter från Maranataförsamlingen skrifter och arkiv. Därför har också detta bokverk med omsorgsfull desinformation presenterat Maranataväckelsen i ett kapitel som gör anspråk på historisk saklighet. Ett smakprov från beskrivningen av Maranataförsamlingen:

MIDNATTSROPET

ANSVARIG UTGIVARE

Berno Vidén

berno.viden@midnattsropet.se

CHEFREDAKTÖR

Stina Fridolfsson

stina.fridolfsson@midnattsropet.se

REDAKTION

Ulla Näsholm

ulla.nasholm@midnattsropet.se

Paulus Eliasson

paulus.eliasson@midnattsropet.se

ADRESS

Besök: Bällstavägen 100, Bromma

Post: Box 201 34, 161 02 Bromma

Telefon: 08-98 56 83, Telefax: 08-98 21 39

INTERNET

Hemsida: www.midnattsropet.se

E-post: info@midnattsropet.se

SPRIDES FRITT!

Gåvor till tidningen och litteraturmissionen,
Pg 495 46 24-5, Bällsta Media Center.

Meddelande om adressändring sker skriftligt till redaktionen.

TRYCK

BMC Tryck & Förlag, Bromma 2007

ISSN 1653-5871

Tidningen Midnattsropet utges 6 ggr/år av Maranataförsamlingen i Stockholm.

© MIDNATTSROPET

För tillstånd att använda material, kontakta redaktionen.

-Imsen drev den återstående Maranatagrenen i en allt mer exkluderande riktning. Han formade om rörelsen till en militant familjegemenskap som agerade i moraliska och politiska frågor med uppseendeväckande demonstrationer, till exempel genom att klistra upp sidor ur Midnattsroper på fönster till butiker som sålde pornografiskt material. Tillsammans med sina anhängare demonstrerade Imsen ofta vid Pingströrelsens konferenser och ekumeniska möten mot det avfall som han ansåg att sådana sammankomster vittnade om.

De demonstrationer som påtalas vid Pingströrelsens konferenser, handlar om utdelning av flygblad som till stor del var citat ur vad *Lewi Pethrus, Gustav Söderholm, T B Barratt* och andra pingstprofiler skrivit om församlingsliv, ekumenik och hur angeläget det är att vara redo inför Jesu tillkommelse. Ärendet var att påminna pingstvännerna om deras ursprungliga väckelselinje.

Tidningen Midnattsroper omtalas så här: "Midnattsroper, som kom ut med sitt första nummer i november 1960, ägnade stort utrymme åt angrepp på Pingströrel-

sen. Pingstförsamlingarna liknades vid "underhållningsklubbar" och de sågs som "avläggare av den stora Babylon-skökan", ett språkbruk som framför allt bar Imsens signum och med sin hätskhet omöjliggjorde i stort sett alla relationer till andra kristna rörelser och kyrkor och dessutom efter några år kom att bidra till rörelsens splittring".

De uttryck som anges inom citat, har författaren enligt nothänvisning tagit från Torbjörn Aronssons väckelsehistoria *"Guds eld över Sverige"*, utgiven på Livets Ords förlag. Alltså inte heller där själv läst tidningen Midnattsroper.

Det historiska bokverkets metoder och källor för att presentera Maranataväckelsen, Maranataförsamlingen i Stockholm och dess föreståndare Arne Imsen, är minst sagt anmärkningsvärda.

Maranataförsamlingen har också genom en liten artikel i tidningen Hemmets Vän nr 33, nyligen utsatts för kränkning. Under ett foto av Arne Imsen från 1978, berättar man om "Maranataat-

tack mot arabiska kristna". Och med hjälp av invektiv om "Maranatasekten" och "Maranatas gerillaarmé", har man publicerat grova beskyllningar som saknar all sanningsgrund. Församlingen har varken före eller efter publiceringen fått möjlighet att uttala sig. Artikeln är nu anmäld, för att underställas berörd myndighets prövning. (Läs artikel och anmälan på sid 15)

I detta nummer av Midnattsroper, vars ärende fortfarande är att väcka och påminna om vad Guds församling, sanningens stödjepelare och grundfäste på jorden har för uppdrag, publiceras en stor del av sista kapitlet i Arne Imsens bok *Fruktad Frihet*, som kom ut 1970. Han påminde om och citerade ur pingstväckelsens historia om väckelsefolkets kamp. Och konstaterade att denna väckelse åter fått sin plats utanför lägret. Men, som någon väckelsepionjär så riktigt sagt: *"Bättre vara utfrysst ur etablissemangen än djupfrysst i det."* ■

Församlingsordning och organisationsform

Ur *Fruktad Frihet*, Av Arne Imsen, 1970

Enkla former

En återgång till enkla mötes- och verksamhetsformer är inte längre endast ett önskemål utan en tvingande livsnödvändighet. Till det hör att bönemötet absolut måste återfå sin centrala plats såsom all kristen verksamhets naturliga kraft- och inspirationskälla. Situationen är ingalunda hopplös om vi rustar oss med rätta vapen och på rätt sätt är redo att ta alla de konsekvenser denna insats kräver.

I en liten skrift utgiven 1917 av Fildelfiaförlaget i Stockholm har "ett flera dagars samtal, som hållits i Berlin av en stor skara andedöpta predikanter" summerats under titeln: "Pingstväckelsens riktlinjer". Där kan man bl. a. läsa:

-Det finnes för våra dagars mångfaldigt söndersplittrade och av tvedräktens och oenighetens maskar sönderfräta församlingsförhållanden ingen annan utväg än att vända tillbaka från det stora till det lilla, till grundvalarna för all kristlig gemenskap. Dessa äro de där små sammankomsterna här och där i husen, där två eller tre är församlade i Jesu namn.

Tyvärr visade det sig vara svårt att följa dessa rekommendationer, varför utvecklingen kom att gå i motsatt riktning.

Hos oss har det funnits en medveten strävan att hitta så enkla och naturliga former för gemenskap och arbete som möjligt. Det har inneburit att mycket har måst rivas ner för att få en grund att bygga på. Så gällde det att stimulera det

personliga engagemanget och förhindra att församlingslivet institutionaliseras. Den andliga temperaturen bör vara så hög, att atmosfären är outhärdlig för klåfingriga religiösa byråkrater. Får de den minsta chans, organiserar de så småningom bort väckelsekristendomens sjudande liv och skapar en förvärldsligad kulturkyrka av dess relikter.

Det finns många skrämmande exempel på hur föreningsbyråkratin förtar den andliga livskraften och slår evangelisation och uppbyggelse i vanmaktens bojar. Personlig initiativkraft och individuellt ansvar sätts på sparlåga. Verksamheten fungerar kollektivt via ett digert register av bemyndigade representanter. Men församlingens aktionsradie begränsas

högst väsentligt, eftersom de enskilda lemmarna inte fungerar i sina missionsuppgifter.

I den förut citerade broschyren "Pingstväckelsens riktlinjer" fäster man uppmärksamheten på denna fara och varnar:

-Med en viss rätt har man betecknat vår tidsålder såsom organisationernas tidevarv. Detta allmänna behov av att organisera, som går igenom folkvärlden, hör utan tvivel med till de betydelsefulla drag, som känneteckna vår tid såsom ändens tid. Naturligtvis får man erfara dessa strävanden även på det religiösa området. Fordringar i den riktningen göra sig redan starkt förnimbara. Men om Herrens församling skall bli fullkomnad, måste hon även slutgiltigt övervinna den frestelsen att skaffa sig organisationsformer efter mänskliga hugskott och världsliga principer. För denna använtning har kyrkan städse givit efter. Babylonisk förbistring och sönderslitning har varit den oundvikliga, djupt sorgliga följden av dessa urspårningar. Vi måste ledas av det medvetandet, att de gudomliga, oföränderliga grundsatser, efter vilka nya förbundets tempelbyggnad skall uppföras, för alla tider och förhållanden blivit nedlagd i Guds Ord. Grundritningen till denna byggnad ha vi redan in i minsta detaljer i det Gamla Testamentet. Men huru det i själva verket skall och måste arbetas efter denna byggnadsplan, detta se vi i apostlarnas ursprungliga, grundläggande verksamhet vid detta underbara byggande, såsom det omtalas för oss i Nya Testamentet.

-Ned i detta gudomliga, dubbla vittnesbörd måste vi städse åter fördjupa oss, rannsaka och begrundande, med bön om upplysning ovanifrån. På denna väg avslöjas allt mera för församlingen den ännu till stor del dunkla hemligheten av den kristna församlingens uppbyggande i det yttre.

Det finns en distinktion mellan församlingsordning och organisationsform inte alla tänker på eller knappast upptäcker. Statskyrkan har en organisationsform, missionsförbundet en annan, baptisterna en tredje, pingströrelsen i Sverige en fjärde, etc. Annars finns det ett otal pingstriktningar i världen med högst olika organisationsmönster. Världspingstkonferenserna uppvisar en heterogen samling representanter med vitt skilda åsikter i organisationsfrågor.

Andeliv utan tvångströja

Nya Testamentet talar om apostlar, profeter, evangelister, herdar, lärare, styresmän, äldste och diakoner men är otroligt tystlåtet i övrigt, då det gäller andra rek-

vesita man numera menar behövs för att en lokalförsamling ska konstitueras. Det där med stadgar och matriklar har kommit till senare och är av helt underordnad betydelse. Nya Testamentet är också mycket sparsam med statistik och lämnar oss helt ovetande om församlingarnas numerära och ekonomiska styrka. Då man ser detta, går det lättare att genomskåda organisationsväsendets framstöt, mota Olle i grind och hejda de passiverande krafternas intåg beslutsamt och utan kompromisser. Församlingen har till uppgift att vara frälsningsuppenbarelseens bärare. Hon ska förmedla Ordet och förvalta nåden samt vara ljus i mörkret och salt i förruttnelsen. Ska det lyckas, måste trons element kanaliseras genom andligen levande människor med förstahandsupplevelser av det de ska förkunna. Det räcker inte med symboler och abstraktioner. Vittnesbördet måste ha det upplevdas signum och bäras fram med den övertygelse som leder till bevisning i Ande och Kraft.

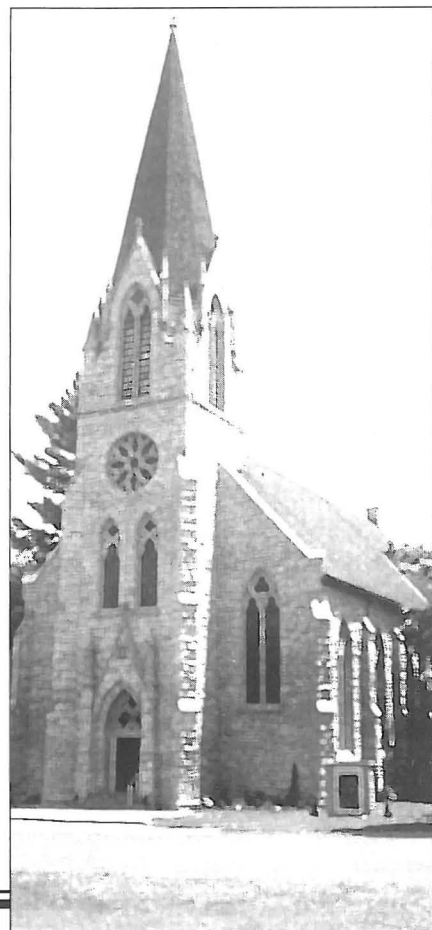
Det finns en kolossal spännvidd och en otrolig variationsrikedom i det andeliv den kristna gemenskapen ska förkroppsliga. Församlingen kastas in i intensiva strider, men hon behöver absolut inte acceptera ett underläge i kampen mot fientliga härsmaktere, men då måste hon komma in i det överflödsliv och ikläda

sig den makt, som är hennes speciella privilegium.

Avlidna väckelserörelser lämnar efter sig kyrkoinstitutioner. Hos dessa ser man detta gudafödda, materialiserat i de olika liturgiska mönster traditionen utvecklat. Det kan vara suggestivt och stämningsfullt med den konventionella religionens många pompösa utanpåverk. Den saknar dock Andens dynamik och utesluter övernaturliga manifestationer och spontana överraskningsmoment. Det är sensationella stilbrott att ge uttryck för inneboende livs- och frälsningsglädje i högljudd lovsång eller tacksägelse i sådana sammanhang.

Det är detta stramt fixerade kyrkoliv de andedöpta finner onaturligt och som många med dem upplever såsom en tvångströja. Kyrkokristendomen har ett brett register, och den gör sig i olika utvecklingsstadier gällande i hela kristenheten. Den har utrustat sig med många sakrala anordningar och inrättningar. Successivt omvandlas den stagnerade och i stereotyp formalism stelnade väckelsekristendomen till likhet med skökomodern och införlivar hennes många missbruk med sitt gudstjänstfirande. En av kyrkokristendomens historiska insatser har varit att med alla tillgängliga maktmedel eliminera yttringar av levande väckelsekristendom.

Avlidna väckelserörelser lämnar efter sig kyrkoinstitutioner... Det kan vara suggestivt och stämningsfullt med den konventionella religionens många pompösa utanpåverk. Den saknar dock Andens dynamik och utesluter övernaturliga manifestationer och spontana överraskningsmoment.

Faran för van- eller övertro och vidskepelse är inte på långt när så stor i marataväckelsen som i de synkretistiska kyrkosamfundet, där enkla gudstjänst- och gemenskapsformer gått förlorade i en för den ursprungliga kristendomen väsensfrämmande ritualism. Det krävs rätt vidlyftiga arrangemang för att denna pråliga kyrkokristendom ska fungera hjälpligt. Till och med en helt vanlig gudstjänst verkar uppstyldad av alla omständiga anordningar: Vigt kyrkorum, ordinerad präst, liturg, kantor, altare, predikstol, ämbetskrudar, handböcker och kyrkoårets rekommenderade predikotexter. Allt är inövat och inrutat från början till slut. Det är fast och tryggt. Riskerna för avvikande fiaskon är minimala, ty allt fungerar efter angivna direktiv och förordningar.

Men hur ofta tänker vi på att denna uniformitet är både oandlig och omänsklig, fjärrar i verkligheten de agerande från den menighet de ska betjäna och avlägsnar den från närbakkontakten med evangelii övernaturliga frälsningserbjudande. En och annan präst förmår väl ge gudstjänsten substans, men i stort är andefattigdomen skriande.

I den lilla, utomordentligt informativa skriften "I urkristna tid" säger professor **Gunnar Westin**:

-I den urkristna församlingen är det aldrig fråga om altaren, *thysiatärion*, icke heller något om kultpräst, *hierevs*, icke om tempel, *hieron*. Vi söka förgäves efter någon objektivt verkande altarkult och ett fast liturgiskt schema, men vi finna en gemenskapsmåltyd av djup andlig-reell innebörd. Liksom dopets förrättande uppenbarligen alls icke var förbehållet någon viss grupp, allra minst apostlarna, såsom tydligt framgår av texterna, utan verkställdes av olika personer på olika platser, så synes också "brödsbrytelsen" ha ombesörjts under enkla, oreglerade former i hemmen och i församlingssamlingarna.

-Jämför här till också 1 Kor 11, där måltidssammankomsten nämnes och även oordningar påtalas. Där framhålls också nattvarens åminnelsemoment liksom även dess förkunnelsekaraktär, men även där betonas den andligt-mysteriösa gemenskapen med den närvarande Kristus, vilkens död och uppståndelse man ansåg som grunden för hela den nya "riktningen".

Statskyrkans barndoms- och konfirmationslära är uttryck för en sakramentalisk övertro utan någon förankring i kristendomens egen urkund. Dessa ceremonier har visserligen under senare årtionden

Väckelsekristendomens mest framträdande kännetecken är den starka betoningen av Jesu omedelbara återkomst. Tidsbegreppet förlorar helt sin betydelse då evigheten genom Andens förmedling strålar fram som en levande och gripbar verklighet.

allt mer tömts på sitt religiösa innehåll och av menige man förvandlats till dekorativa familjehögtider. Men de rymmer i realiteten föreställningar, som är helt bibelstridiga – efterapostoliska konstruktioner – och måste karaktäriseras såsom direkt kristendomsfientliga, eftersom de har en immuniserande effekt och lamslår missionen.

Jag återkommer till professor Gunnar Westins skrift:

-I slutet av 100-talet hade ett nytt skede börjat i kyrkan. Pauli syn på synd och nåd trängdes undan. Det judaistiska inflytandet växte, offertanken vid nattvarensfirandet och nya altartjänster togo form. Stadgade bönetimmar ("tideböner") kommo in i gudstjänstlivet, medan Paulus manade: "Bedjen alltjämt i Anden" och "Bedjen oavslutligen".

-Den hierarkiska ordningen, de magisk-mystiska sakramentsföreställningarna och den fasta dogmatisk-ortodoxa läran utmärkte den då framväxande gammalkatolska kyrkan. Klarast framträder den sakramentalistiska förvandlingen i dopet, som omkring år 200 fått sig tillagd en rad naturreligiösa ceremonier, vilka hade sina paralleller i mysteriekulterna. Dopvattnet undergick en reningsprocedur, då elementandarna däri utdrevos, även dopkandidaten skulle befrias från demonerna, och detta började nu ske genom en speciell besvärjelseakt (exorcism).

-I Rom t.ex. måste dopkandidaten vid denna tid högtidligt avsäga sig Satan och all hans tjänst, och därpå smordes han med särskild invigd olja. Sedan steg han ned

i vattnet, avgav lydnadseden till sin nye Herre, då han uttalade dopbekännelsen, och blev därefter tre gånger nedsänkt i vattnet. Efter uppstigandet smordes han ånyo, varefter han fördes inför biskopen och blev genom handpåläggning, smörjelse, korsmärkning och kyss meddelad den helige Ande och upptagen i kyrkan. Här möta vi en annan värld än den urkristna och den efterapostoliska till mitten av 100-talet. Förvandlingen var i gång.

-Men den apostolisk-urkristna ordningen bestod in i senare delen av 100-talet, och den fortsattes av kretsar och samfund, som sedan kallades kätterska. De blevo särkyrkor och oppositionsrörelser utanför den stora kyrkan.

Övertro på nådamedlen rationaliserar bort den personliga omvändelsen och legaliserar – med "kristnade" vidskepelse – en kollektivistisk kyrkoanslutning, som möjligheten hör hemma i Gamla Testamentets värld. Teologerna motiverar denna magi med hänvisning till den mystiska formeln: "Den objektiva nåden". På detta horribla sätt har praktiskt taget hela det svenska folket "kristnats" och medlemsregistrerats i en folkkyrka där de aldrig begärt sitt inträde. Denna form av "massfrälsning" är väl om något en religiös köpenickiad utan motstycke.

Jag tillåter mig ånyo citera professor Gunnar Westin:

-Det är det personliga lyssnandet och mottagandet, som står i förgrunden. Nya Testamentets ekkläsia är alltså församlingen av kallade troende, som mött den nya "riktningen" och vunnits för denna. Den är icke en mysterieförsamling, icke en genom sakrala akter och outgrundliga kultbruk skapad folk-ekkläsia, där personlig övertygelse och inre anslutning ha ringa betydelse. Den urkristna rörelsen har i alla de fall, där vi känna till dess början på en ort, framträtt på samma sätt: personer ha genom predikan, undervisning, ibland övertalning, vunnits för den nya "vägen", den nya "riktningen" och sedan genom en dopakt högtidligen invigts till den nya gemenskapen med Kristus och med församlingen (ekkläsia) under Andens ledning. Dopet "i Jesu Kristi namn" var inseglet på sinnesändringen, syndaförlåtelsen och anslutningen till den nya "riktningen".

-Detta var regel i urkristendomen, men då återstår en viktig fråga: Skedde aldrig något undantag härifrån, så att medlemskap i en kristen församling vanns t.ex. genom kollektivanslutning, med spädbarn i föräldrars sällskap? Upptogs icke kristna spädbarn i den urkristna församlingen genom dopet? Något exempel på detta finns

icke i Nya Testamentet, ännu mindre någon förordning därom.

Monumental kyrklighet

Det är skrämmande att se, hur den katolska anden influerar hela kristenheten. Genomgående kan man iakttä en förvandling mot monumental kyrklighet i praktiskt taget samtliga samfund. Teologin är inte identisk, och metoderna varierar, men *resultaten* är förvånansvärt likartade och ger det bestämda intrycket, att det är ett verk av en oh samme ande.

På de flesta håll märker man en panikartad rädsla för livsyttringar av olika slag. Gudstjänstlivet är välregisserat, men fastlåst och odramatiskt. Väckelsemötet är inte längre så bombastiskt laddat. Ropen har tystnat och sången nyanserats, men så har också väckelsemötet förlorat sin betydelse som rekryteringsbas för gemenskap med fri församlingen. Även här håller nämligen det personliga omvändelsekravet på att förlora sin betydelse såsom kategoriskt villkor för den frivilliga anslutningen. Frikyrkoförsamlingen har fått andra rekryteringsunderlag och principer och bärs allt oftare upp av välföstrade och socialt medvetna, men opånyttfödda medlemmar.

Via statligt subventionerade barn- och ungdomsorganisationer slussas de flesta fram till kyrkotillhörighet. Genom olika upptagningsceremonier befordras de, med eller utan subjektiva trosupplevelser, till medlemsskap i en dualistisk, frikyrklig miljö, som också gläntat på dörren för förödande rationalism och liberal teologi.

Strävan till en kyrkoförfattning med fast organisation, med medlemsregistrering, stadgar och styrelser med juridiska funktioner, sakramentalism och klerikalism uppenbarar sig först under efterapostolisk tid och antyder att en förskjutning från det karismatiska mot det institutionella ägt rum.

I "Ordet och Tron" nr 2 1968, skriver pastor **Harald Gustavsson**, Göteborg, om "Ledningen av Guds församling". Han säger bl. a.:

-Vi har något i våra församlingar som det inte finns något spår av i Nya Testamentet – en juridisk styrelse, stadgar och administrationsmöten. Detta är något som vi måste ha enligt svensk lag, därför att vi har kyrkor och kapell – alltså fast egendom. Men vi finner inte någon parallell till detta i Nya Testamentet. Låt oss därför inte lägga större betydelse vid detta än vad

*I urkristen tid
fanns inte ens em-
bryot till de många
anordningar den
kommande utveck-
lingen skulle nöd-
vändiggöra i en allt
mer katoliserad,
och så småningom
till statsreligion de-
graderad, kristen-
dom. Orsaken var
att församlingen
levde och verkade
med ett mycket
kort perspektiv.*

vi behöver.

Det finns alltså all anledning för oss att begrunda följande passus ur professor **Hjalmar Holmquists** "Kyrkohistoria":

-I detta gudsförhållandets och hela kyrkolivets inställande under rättens synpunkt ligger från en sida sett katolicismens anda, som först Luther kunde bryta. Utvecklingen av detta moment påskyndades, därigenom att entusiasmens religiositet slappnade, när man kom längre bort från den levande traditionen om Jesus. De karismatiska personerna blevo sällsyntare eller deras profetior opålitligare, väntan på Herrens tillkommelse gäckades alltjämt, och en ny generation växte upp, som delvis var född kristen och ej vunnits genom direkta omvändelser. I stället för Andens omedelbara ingivelse trädde alltmåra kyrkorätt, fasta ämbeten och sökande efter yttre religiösa auktoriteter och formuleringar.

I urkristen tid fanns inte ens embryot till de många anordningar den kommande utvecklingen skulle nödvändiggöra i en allt mer katoliserad, och så småningom till statsreligion degraderad, kristendom. Orsaken var att församlingen levde och verkade med ett mycket kort perspektiv. Dess uppståndelsereligion med andedopsupplevelse gjorde de första kristna entusiastiska och världsfrånvända. De väntade Jesus i sin generation, varför verksamhetens yttre ram ter sig provisorisk och primitiv. Där Anden är, finns

evigheten och oändligheten. Tusen år blir som en dag och en dag blir såsom tusen år.

Det är Andens omedelbara närvaro, som ger församlingen överflödande liv och hjälper henne att på rätt sätt prioritera uppgifterna och transformera den tillkommande världens krafter.

Professor Hjalmar Holmquist säger i sin "Kyrkohistoria":

-Urkristendomens högt spända religiösa och sedliga idealitet möjliggjordes genom tron på den nära förestående parusien, även om denna å andra sidan skymde blicken för uppgiften att söka så småningom omgestalta hela samhällslivet i kristligt-sedlig anda. Väntan på Jesu snara tillkommelse utgjorde det allt omspannande momentet i urkristendomens liv. Denna väntan onödiggjorde fasta ämbeten, ordningar och lärosatser. Ur denna väntan hämtade de karismatiska personerna, främst profeterna, sin inspiration.

-Härmed ha vi åter berört det drag i den urkristna tiden, vilken kan sättas som rubrik över den i motsats mot alla kommande skeden. Det var den entusiastiska religiositeten, livet i frihet från former och formler under Andens omedelbara ledning. Men även här lurade en fara. Till Andens gåvor räknades i analogi med dåtida föreställningar extatiska yttringar, tungomålstalande, etc.

Aposteln Paulus är ett exempel på denna, av uppbrottsstämning starkt påverkade, livsinställning. Då han undervisar församlingen i Tessalonika om Herrens tillkommelse, talar han i tredje personen om "dem som äro avsomnade", men i första personen om "vi som då ännu leva och hava lämnats kvar bliva jämte dem bortryckta på skyar". I den intensiva förbiden förblev han ända till slutet.

Väckelsekristendomens mest framträdande kännetecken är den starka betoningen av Jesu omedelbara återkomst. Tidsbegreppen förlorar helt sin betydelse då evigheten genom Andens förmedling strålar fram som en levande och gripbar verklighet. I denna verklighetsnära kristendom förkroppsligas det övernaturliga i församlingsgemenskapen. Livet får enkla, direkta och personliga uttrycksformer. Organisation blir oväsentlig eller helt överflödig.

Det är då tyngdlagens religiösa motsvarighet dragit ner kristendomen på föreningsplanet, kopulationen med inomvärldsliga stormakter blir möjlig, och organ födes fram, ur vilka prästhierarki och ämbetskyrka emanerar. ■

JAG VAR DÄR!

Text: Märta Berg
Strömmare

Mitt i huvudstaden – mitt i sensommaren – gav Gud oss några mycket speciella dagar.

Maranatatältet stod som en proklamation – det finns ett folk som väntar Jesus tillbaka!

Dagar och nätter vaktade och vakade maranatabröderna – säkerligen i gott sällskap av Guds änglar – och inget ont hände människor eller utrustning.

Ett fredat område, en fridlyst tid, i såväl den synliga som den osynliga världen. Så var det.

Ut över Rålambshovsparken – där människor av olika generationer, samhällsskikt och etniska tillhörigheter grupperade sig för att ha picknick och njuta av ljumma sommarkvällar – ljud väckelse-sången "Jesus, han kommer snart!"

Tältet fylldes av glada och förväntansfulla människor som med liv och lust deltog i sång och bön, men också av sådana som troligen aldrig tidigare besökt ett tältmöte. Vilken förmån att få förmedla det viktigaste av alla budskap: "Ty det var Gud, som i Kris-

tus försonade världen med sig själv."

Och när hela den församlade skaran, den sista kvällen sjöng, anförda av en grupp hängivna ungdomar: "Nu kan inget vara hopplöst mer - Jesus lever, det är en verklighet!" – ja, då kunde förnimmas himmelens AMEN.

Det var Gud som gav oss ett ofattbart ögonblick av sin härlighet.

Och jag fick vara med! ■

Tältet, rest i Rålambshovsparken i Stockholm.

Varje dag under väckelsekampanjen var det torgmöten på Sergels Torg.

På temamötet om Pilgrimsskolan, fick alla nuvarande och tidigare elever som var med komma fram. Tillsammans sjöng de: "Jag är på resa bort från synd och smärta..." En underbar proklamation!

STATS- MAKTEN

i historisk utveckling och profetisk fulländning

Jan Egil Hafsahl
Sommarkonf. '07

"Staten krossar inte vår vilja. Den gör oss mjuka och följsamma, redo att ledas. Den tyranniserar inte. Den trycker, dämpar, släcker, förslöar och förvandlar till slut folket till en flock lydiga djur där staten är herde."

Detta ämnet är mer en historisk analys än ett bibelstudium.

Det är oerhört viktigt att vi som enskilda kristna och församling kommer till en klar förståelse av det bibeln kallar *världen*, världens makter eller det vi kan kalla stat eller statsmakt, så att vi i livet kan göra rätta val och fatta rätta beslut. Det är ett stort svalg mellan det Paulus skriver i Romarbrevet 13 om överheten och det vi möter i Uppenbarelseboken 13 som vilddjursstat. Vi måste få kunskap så att vi inte blir lurade. De fiender vi har att kämpa mot är legio. Bibeln talar om ondskans andemakter i himlarymderna, dvs de fiender vi har *över* oss. Bibeln talar även om köttet och dess begärelser, dvs de fiender vi bär *inom* oss. Och så talar den om världen och allt vad i den är, alltså de fiender vi har *omkring* oss. I det sistnämnda området uppträder vilddjuret som omtalas i bibelns sista bok. Det sägs: "Vem är likt vilddjuret, och vem kan strida mot det?" Om detta vilddjur heter det att draken gav det sin makt, sin

tron och stor myndighet samt att det fick makt att föra krig mot de heliga. Mitt i denna fruktansvärda beskrivning av ett skoningslöst vilddjur utbrister himlen: "Den som har öra, han höre". Frågan är egentligen om vi *vill* lyssna i tro och utifrån kunskapen *handla* i kärlek till sanningen. Tro verksam genom kärlek.

Vi kan knappt tala om någon överhet, långt mindre om någon stat under de första århundradena av mänsklighetens historia, men vi kan kanske tala om en gryende nationalitet. Med det uttrycket menar vi en grupp människor med kollektiv livsvilja. Om vi utvidgar begreppet till att omfatta människor med samma språk, gemensam kultur, gemensamma ideal och gemensamma historiska minnen, då kan vi för första gången i historien tala om en nationalstat. (En definition som jag har lånat av en svensk historiker).

Ur biblisk synvinkel började samhälls- eller nationalitetshistorien för omkring

fem tusen år sedan i länderna mellan Eufrat och Tigris samt bort till Nilen. Nationalkänslan och nationalstoltheten kunde växa fram och frodas bland dessa österländska folk först och främst på grund av deras kultur. I kulturens högsäte fanns religionen. I tidens fullbordan vet vi att alla dessa folk, nationaliteter och folkgrupper uppgick i Romarriket. Det var ett gigantiskt imperium från Atlanten i väst till Eufrat i öst och från norra Germanien ner till Sahara. Då är det inte längre möjligt att tala om en nationell enhet ty alla dessa folkgrupper som blev kuvade av Rom, representerade mångahanda kulturer, lika många som det fanns folkgrupper inom Romarrikets gränser. Detta rike var inte längre en nationalstat utan vad som nu höll det samman kan vi kalla statspatriotism. Man hade övergett nationella och kulturella band och utgjorde ett stort, globalt rike. Så småningom väcktes i detta underkuvade folk en statspatriotism – man var romersk medborgare. Man kunde vara europé, asiat

eller afrikan, men alla var nu medlemmar i världens bäst organiserade stat.

I det land som idag kallas Rumänien, fanns århundradet före Kristus och ett par hundra år framåt i tiden ett stort rike, med ett folk som kallades dakiafolket eller neo-dakiafolket. Detta rike utgjorde en nationalstat. Det hade en ledare som hette **Dachewal**, det hade sin kultur, sitt språk och givna gränser. År 107 levde en general vid namn **Trajanus**, som sedan skulle bli kejsare och han underlade sig hela detta dakiska imperium. I det område som idag utgörs av Bulgarien fanns trakerna och i det område där vi nu har Moldavien och södra Ukraina fanns skyterna. Alla dessa områden var nationalstater.

Man skulle kunna tro att hatet mot dessa nya herrar, dessa imperialister som övertagit deras land skulle ha skapat nationalkänsla, och att man i uppror skulle protesterat. Men faktum är att efter bara ett par decennier hade man accepterat denna främmande makt. Från att ha varit ett underkuvat folk i en nationalstat med en kultur, ett språk och gemenskapskänsla, så talar man, efter tjugo år inte längre hatets språk, utan är stolta medborgare av det romerska riket! Detsamma sker med folk efter folk. Det världsomspännande romarväldet saknade nationella särdrag. Det hölls ihop tack vare ett fulländat statsmaskineri och en kosmopolitisk kultur.

Det är ett faktum som borde utgöra ett utropstecken i vårt politiska tidevarv, att ett nytt rike uppstår som en fågel Fenix ur det gamla romarrikets aska. Ett förenat Europa där nationalstatens roll ganska snart är borta. Vi är inte längre svenskar, rumäner eller tyskar – vi är européer!

Rent historiskt och profetiskt skulle andra element in i detta statsbygge. Romersk

statspatriotism fick vika för goter och vandaler. I detta forna romarrike växte upp en mängd små konungariket där livet grupperade sig runt feodalbaronerna. Från att ha varit ett gigantiskt imperium slogs det nu i stycken av goter, vandaler och andra folk. Det blev små konungariket där feodalbaronerna var herrar och där fanns inte längre nationalism eller statskänsla. Det som nu höll västerlandets små riken samman var religionen, en enda och den var katolsk.

Gregorius VII (1020-1085):

"Påven är solen. Konungarna är endast månar..."

Genom sin organisation och statsmannaklokskap höjde sig kyrkan över västerlandets mer eller mindre primitiva folk. Det var kyrkan som formade det nya släktet och det var kyrkan som till fullo tog upp arvet efter Rom. Än en gång ledde alla vägar till Rom och det blev än en gång hela västerlandets medelpunkt. Men nu var tyngden flyttad från politik till religion. Påvens myndighet närmade sig allt mer allmakten och han övertog till fullo kejsarens roll.

Gregorius VII uttalade något som i ett nötskal fångade påvens krav. Han sa nämligen:

-Påven är solen. Konungarna är endast månar. Liksom månarna får sitt ljus från solen, så får konungarna sin makt från påven. Därför är de skyldiga honom ovillkorlig lydnad och underdanighet och han allena har rätt att giva och taga kronan.

Detta var en kejsares språk. Feodalbaronernas tid var kyrkans storhetstid och då kom sådana krav.

Påvekyrkans makt och utveckling under tiden från det västromerska rikets fall till senare hälften av medeltiden är oerhört intressant. Det är intressant att se vilka mekanismer som fungerade och vad var egentligen utslagsgivande. Man kan dra paralleller in i vår allt mer katolska tid. Varför blev det så här och vad var det för spärrar som upphörde? Hur kunde detta ske?

Vi har nu talat om kejsartiden, om det kosmopolitiska riket och något senare i historien kommer ännu ett element. Vi kan tala om påvekyrkans dominans.

Det som därefter sker historiskt är egentligen en repris av 1 Mos 11 där det talas om språkförbistringen. Liksom tornbyggarnas förmåtenhet gjorde att deras bygge föll, så kan man säga att dåtidens påvemakt och deras måttlösa förmåtenhet var orsaken till romkyrkans fall. Vi kan tala om en helt ny språkförbistring. Under romkyrkan var ett språk tongivande och det var latinet. Mässan hölls på latin och det var det officiella språket i kyrkan. Men nu kom det att förlora sin ställning. I Italien verkade författaren **Dante** och i England kom **Chaucher**. Dessa författare började skriva på sitt eget modersmål. Det var något nytt. Efter att all litteratur varit koncentrerad omkring latinet började Dante skriva på italienska. Vad skrev han om? Jo om

Dante Alighieri, Geoffrey Chaucher, William Shakepeare och Luis de Camões var författare som bröt latinets välde i Europa.

det han såg utanför huset, om sitt eget folk, sin egen kultur. Detsamma skedde i England och där kan nämnas **Shakespeare**. **Camões** i Portugal är ytterligare exempel. Gemensamt för dessa är att de skrev på sitt eget modersmål och om sin egen kultur. Detta var en utslagsgivande faktor till att latinet förlorade sin dominans och med detta splittrades också den katolska kyrkan.

Man hade varit förenad omkring Rom politiskt såväl som religiöst. Nu splittades man igen och ledningen övertogs av territoriefurstarna. Den starka furstemaktens tid bröt in i Europa och den nya sanningen i Europa var samling omkring monarken, ledaren, kungen, fursten. Inte sedan cesar-tiden hade det starka ledarskapet, den starke ledaren så stått i fokus

men när staten vill och tycker att det behövs, höjer sig staten över allt vad moral heter. Staten är till sitt väsen och sin natur *amoralisk* och den står högt över allt vad som kan kallas gott och ont. Men det kan ibland vara en fördel att medborgarna är bundna av en moral som staten är löst ifrån. Vad menar Machiavelli med det? Jo, om medborgarna är bundna av moralen så skapar det respekt och högaktning för överheten. Han binder medborgarna i moral men staten är löst från den moral som medborgarna är bundna av. **Romulus**, säger Machiavelli, gjorde rätt i att dräpa sin broder. Gärningen anklagade honom men resultatet rättfärdigade honom. Machiavellis tankegång är att brutaliteten kan synas som något ont men om resultatet blir gott, då är den god.

mot Gud att bryta mot kyrkans lära. Från 1500-talet blev förräderi mot kungen en synd som definitivt inte kunde förlätas. Fursten hade blivit gud i sitt rike. Monarken var konung av Guds nåd. Den härlighet och gudlighet som hade varit påvens välde hade nu intagit den världsliga makten.

Under 1600-1700-talet började guldåren för västerländsk kolonialmakt. Det gick inte ihop med västerns religioner och fromhetsliv att plundra vita människor. Men kärleksbudet räckte definitivt inte till för de svarta, bruna eller gula. I Europa finner vi därför inget slaveri men vi finner livegenskap. Skillnaden var egentligen mycket hårfin. En livegen bonde följde med som annat gods när ägaren, hans herre, sålde jordbiten

Niccolò Machiavelli (1469-1527)

Tänkare som gav principer för statsledaren i boken "Il Principe". Han hävdade att staten måste vara överordnad moralen.

Jean-Jaques Rousseau (1712-1778)

En av rationalismens filosofer, som lade grunden för det moderna demokratiska tänkandet.

som just under denna tid. Detta var det tredje utvecklingsmomentet på väg mot fulländningen.

Historiskt sett är vi nu inne på 1500-1600-talet. Som barn av sin tid möter vi **Niccolò Machiavelli**. Hans statstankar kunde inte ha fått en sådan oerhörd genomslagskraft om inte tiden hade varit beredd för dem. Under fyrahundra år har Machiavellis tankar om staten förklarats kätterska. Läs igenom hela den europeiska historien om de starka ledare som kritiserat Machiavelli under sin ledarskapsperiod och lägg märke till att när tiden gått och ledaren ser tillbaka på sin tid som härskare, så är det Machiavellis tankar han har praktiserat. Machiavellis principer för staten och hans principer för statsledare utformades i boken *Il Principe* (Fursten). Den gavs ut på tidigt 1500-tal, men har luslästs av samtliga demagoger i modern europeisk historia.

Politik, säger Machiavelli, står över moralen. Om staten kan dra nytta av moralen ska man följa den. Om inte, så existerar den över huvud taget inte. Det är inte nödvändigt att staten är omoralisk

Varje **Brutus**, varje potentiell utmanare till staten måste röjas bort. Alla människor som har annorlunda tankar än den av staten accepterade ideologin, måste bort, säger Machiavelli. Acceptera aldrig en stat i staten. Det är livsfarligt. Staten måste bli älskad som den välgörare den är. Förföljelse och mord på ett fåtal är nödvändigt för de mångas skull. Oliktänkande måste bort i en likriktad stat.

Detta skrev alltså Machiavelli på tidigt 1500-tal. Han talade om den enväldiga staten och om statens obestridda ledare på toppen av statsmakten. Machiavelli var profetisk för oss som känner till europeisk historia fram till vår tid. Det har skrivits mycket om 1600-talets krönte despoter och deras illgärningar och det har talats medlidsamt om de arma och betryckta folken. Vi som lever idag borde ömka oss över oss själva. Ty det är först i vår tid staten har blivit den verkligt allsmäktige despoten som Machiavelli talade om.

Historiskt sett var det kungen som band samman riket. Staten var kungen. Under medeltiden hade det varit ett förräderi

där hans koja stod. Han följde med som annat lösöre. Man var i realiteten slav till fursten.

Sista delen av 1600-talet brukar vi kalla upplysningstiden. Vi kom in i rationalismens tidevarv. 1700-talets upplysningsfilosofer trodde att universum egentligen var en gigantiskt stor maskin som drevs i blindo av mekaniska krafter. Det fanns ingen plats för en personlig Gud i deras rike. Nog talar man om en skapare under upplysningstiden men karaktäristiskt nog skrev man skapare med litet s. Han var en samling av naturlagar. Tiden var inne för världsförbättringsdrömmen. Upplysningsfilosoferna ville göra människorna lyckligare och humanitet var det stora slagordet under upplysningstiden. Ur upplysningstidens vagga skrider **Jean-Jaques Rousseau** med sin stora slogan: "Tillbaka till naturen". Det är inte det Paulus talar om i Romarbrevet, där han säger att hedningarna av naturen gör vad lagen bjuder. Nej, Rousseau talade om naturrätten, ungefär vad vi i modernt språkbruk skulle säga att majoriteten har alltid rätt. Han skrev en bok som heter *Control*

Social och denna bok som sammanfattar hans tankar är grundlag för all modern demokrati. Folkets vilja är statens högsta lag, sa Rousseau och banade vägen för en ny dimension i historisk utveckling - pöbelväldet, vilket fick sitt historiska kulmen 1789 i den franska revolutionen. **Marat, Danton**, och framför allt **Robespierre**. Robespierre talade varmt för att all sann revolution måste börja i det mänskliga sinnet. Han var den första som talade om att bearbeta det mänskliga sinnet genom ideologisk indoktrinering. Formuleringen verkar kolossalt modern. Robespierres ideologi blev formad i två satser.

För det första: Intet är staten likgiltigt. Staten ska ha ett finger med i allt som sker, därför att allt är politik. Ingenting finns som inte staten skall och bör lägga sig i. Staten ska vara allvetande. Därför var det också Robespierre som införde begreppet "straffbar hållning". Om någon yttrade eller menade eller försökte leva ut en annorlunda hållning eller ett annorlunda liv än det av staten accepterade, då måste han bort, enligt Robespierre. Följderna av detta visade sig exempelvis på domstolarnas område. Då det endast och allenast är statens intressen som gäller, kan man säga att rätt är lika med stat och moral är lika med stat. Den som handlar i republikens intresse har rätt till att göra allt. Det statsförnuftiga blir det sanna. Det som gagnar staten är sanning. Har man en annan uppfattning och annan hållning måste man röjas bort. Istället för en osynlig allfader i en hinsides himmel erbjuder sig staten att bli som en moder för sina barn.

Om vi för den historiska tanken vidare, kommer vi in i den marxistiska arbetarrörelsen. Industrialismen hade sitt genombrott på 1800-talet och skapade ett missnöjesproletariat. I denna ideologi fanns drömmen om ett tusenårsrike, fast i en mycket mera jordbunden form. Det var drömmen om ett paradiset på jorden. En himmel utan Gud. Detta tedde sig för många rent svindlande. Deras frälsningslära lød: lycka genom egen insats. Ett lyckorike på jorden. En himmel utan gud där vägen till lycka skulle gå genom egen insats och guden i deras rike var staten.

1800- och 1900-talets idépraktiker delade sig i fråga om kristendomens användbarhet som kamouflage. På ena sidan är marxismen/socialismen som förkastade tanken att man skulle gömma sig bakom religionen. På andra

sidan fanns först och främst fascismen och sedan nationalismen eller nazismen. Här bryter socialismen och de övriga ideologierna med varandra i frågan om hur Machiavelli ska tolkas. Machiavelli blev upphovet till idéerna att det är nyttigt för staten att ha en religion att gömma sig bakom. Gud med oss. Dåtidens Machiavelli-ideologer spände vår Herre själv framför egen vagn och blasfemin steg till antikristliga höjder när man talade om att vara sanningens vittnen varje gång man ljög, rättfärdighetens förkämpar varje gång man våldtog, frihetens riddare varje gång man underkuvade och kärlekens apostlar varje gång man torterade. Man hade ett stort ideal från Machiavelli, det var den maktfullkom-

Kommunismen, nazismen och fascismen bar på en gemensam nämnare: En maktfullkomlig stat. Drömmen om det fulländade statsmaskineriet.

liga staten och dess enväldiga ledare. En rent antikristlig tankegång. Statskamouflaget har inga gränser. Har man behov av religion, låt oss använda den för allt vad det går göra den till, bara staten och statens tankar ligger bakom. Även om detta i den västliga historien blev en parentes och i sin ideologi var olika, så hade fanns en gemensam nämnare: *en maktfullkomlig stat*. Drömmen om det fulländade statsmaskineriet.

Låt oss för ett ögonblick titta på vår egen lovprisade demokrati. Vi ska tala om **Alex de Tocqueville**. Han var orolig för demokratins framtid och var rädd att den skulle urarta i en majoritetstyranni. Han skrev en bok som heter *Demokratin i Amerika* och menar där att den moderna despotismen skulle vara av ett helt annat slag än det man tidigare känt. Jag citerar det han säger om den moderna demokratin:

-De kommer att bli mildare, med ett större verkningsfält. De kommer att bryta ner människor utan att pina dem. Jag har inget

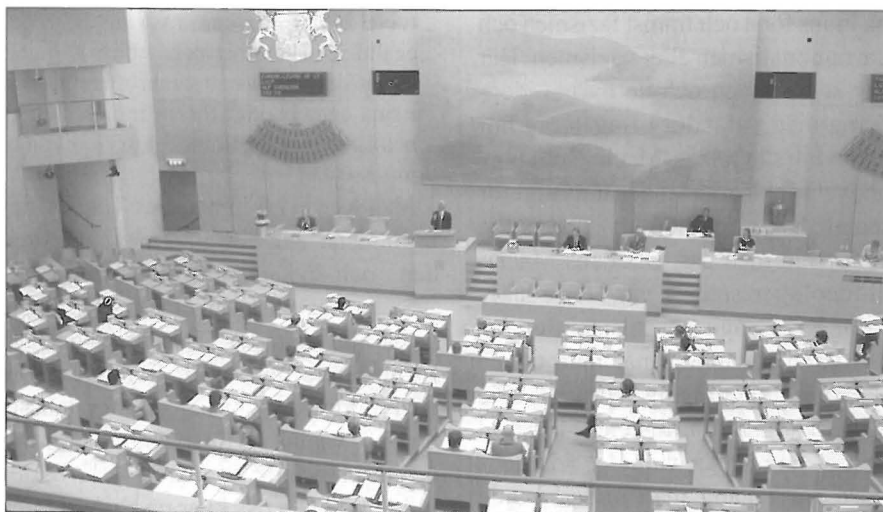
tvivel om att härskare i vår upplysta och egalitära tid kommer att ha större möjlighet än antikens kejsare att samla offentlig makt i sina egna händer för att tränga djupare och långt mer regelmässigt in i individens intressesfär.

Idag ser vi verkligheten av Toquevilles framtidsstäl. Jag vill göra några påståenden - och du kan tänka efter.

Staten har oinskränkt makt. Den griper in på alla områden. Den är välordnad, förutseende och mild. Staten är som ett föräldrapar som har missförstått sin uppgift. Vanligtvis försöker föräldrar förbereda barnen för de vuxnas värld. Staten vill alltid hålla oss kvar på barnastadiet. Staten tycker om att medborgarna trivs, förutsatt att de inte tänker på annat än sin trivsel. Den arbetar gärna för vår lycka, om den ensam får bestämma vad lycka är.

Staten sköter om medborgarnas säkerhet. Den förutser, täcker alla deras behov och ger dem underhållning, tar sig an alla viktiga saker, leder dem i deras arbete och slutligen ordnar om deras arv. Efter att ha tagit hand om varje individ i sina starka händer och format dem i sin vilja, sträcker den suveräna makten ut sina armar över hela samhället. Den täcker oss med ett nät av komplicerade, detaljerade och uniformerade regler, så att de mest originella och kraftfulla andarna ibland människorna inte förmår bryta igenom och höja sig över massan. Staten krossar inte vår vilja. Den gör oss mjuka och följsamma, redo att ledas. Den tyranniserar inte. Den trycker, dämpar, släcker, förslöar och förvandlar till slut folket till en flock lydiga djur där staten är herde.

En ständigt starkare statsstyrning och byråkratisering utgör idag historiens allvarligaste hot mot rättssäkerheten, mot undervisningen, mot yttrande- och trosfriheten. När den fjärde statsmakten: pressen, blir bunden genom presstödet när yttrandefriheten står outnyttjad för att de som borde talat antingen tillhör det statsbärande partiet, är rädda för sina kolleger eller för att förlora sin välfärd. När det inte längre reses tvivel inför upprättandet av kontrollorgan eller vad som ska stå i dessa register, vem som ska avlyssnas, vem som ska ha föräldrarätten och vilka som ska anses som statens fiender. När föräldrar som önskar hemundervisning för sina barn blir förföljda och trakasserade av offentliga institutioner, när privata storkoncerner och staten går hand i hand och krossar de små. Då är begreppet *den maktfullkomliga staten* inte för kraftigt.

Det man inte maktade med i fd Sovjetunionen och Östeuropa, nämligen att uniformera uppfostran, utbildning, arbete och privatliv, det har man till fullo lyckats med i den västliga, moderna statsmakten. Parallellt löper människans feghet och vilja att underkasta sig kollektivets styrningsformer.

En östtysk filosof som ensam stod som protest mot Honneckerregimen, **Rudolf Bahro**, sa så här: "Byråkraterna är stat-sjesuiter och statsteologer. Byråkratin är en påverepublik."

Det man inte maktade med i fd Sovjetunionen och Östeuropa, nämligen att uniformera uppfostran, utbildning, arbete och privatliv, det har man till fullo lyckats med i den västliga, moderna statsmakten. Parallellt löper människans feghet och vilja att underkasta sig kollektivets styrningsformer. Det är ju problem som livet för med sig om det blir för krävande. Människan längtar efter en evig och definitiv ordning som mekaniserar hennes värld och således fritar henne från allt tankearbete och allt ansvar. Vi blir solidariska mot staten. Det är sant. Som **Dostojevskij** skrev då han talade om storinkvisitorn, att flertalet egentligen inte vill ha någon frihet.

Jag har tagit fram några punkter från historien:

- Den romerska statspatriotismen.
- Den kosmopolitiska kulturen.
- Kyrkomakten.
- Furstemaktens tid.
- Machiavelli-ideologin.
- Rationalismen, humanismen.
- Världsförbättringsdrömmen
- Robespierre, franska revolutionen: allt angår staten.
- Kommunism
- Facism
- Nazism
- Den demokratiska flertalstyrnanin.

Den som följt med i dessa tankar har sett en utveckling. Bibeln talar om ändetidens statsmakt och statsledare. Han kommer att vara en sammanfattning av gångna tiders bottsats. I den yttersta tidens statsapparat kommer att finnas något av romersk statspatriotism: Vi är européer! Vi har skrotat vår egen

nationalstat, vi har blivit medlemmar av något större - en kosmolitisk kultur. Man kommer inte länge till att tala om den svenska kulturen utan om den europeiska. Vi har blivit medlemmar i något större, något helt. Vi är européer! I detta kommer också kyrkomakten. Å ena sidan statsfullkomligheten, å andra sidan kvinnan som rider på vilddjuret. Här finns den store ledaren, enligt Machiavellis ideologi. Man blir så oerhört humana, välmenande, statsförbättrande, världsförbättrande. Det ska bli lycka för alla som följer vad staten säger. Samtidigt finns brutalitet mot dem som har en annan hållning, de som säger: det här vill vi inte vara med om!

Robespierre sa: acceptera aldrig en stat i staten. Bort med minoriteterna, de som tänker annorlunda! Sådant kan vi inte acceptera i vår stat. Vi kommer möta allt från de senaste ideologierna fram till den demokratiska majoritetstyrnanin. Bibeln säger i Upp 13:

-Vilddjuret jag såg liknade en panter. Det hade fötter som en björn och gap som ett lejon.

Vad är det för vilddjur? Sammansatt av olika företeelser genom tiden stiger det fram. Ett andra vilddjur som får sin makt av draken, ges en maktfullkomlighet som förmår alla att tillbe det första djuret. Och alla blir - både i ideologi och handlingar - märkta och stämplade av makten. Vi är där nu. Om detta är sanning, vad ska vi göra? Hur ska vi förhålla oss? Hur ska vi handla i den tid som ligger framför?

I samband med Israels folks utgång ur Egypten och deras uppgörelse med Kanaans olika folk, sa Gud: "Gör inte som de". Israelfolkets utgång var historiskt, där och då. Men vi vet att deras historia skedde oss till en varnagel. Det står i norska bibeln att "det var en förebild på det som skulle komma". I sin bergspredikan använder Jesus samma ord: "Gör

inte som de!" Var inte som de! Handla inte som de! Jesus söker en motkultur. Bibeln talar om ett annat folk, ett annat liv. Den talar om den levande gudens församling.

2 Kor 5, I New English Bibles översättning, heter så här:

-With us, therefore, wordly standard have ceased to count to estimate of any man.

För oss har därför världslig standard, världslig måttstock, upphört att räknas i vår bedömning eller värdering av någon människa.

Vi ser litet annorlunda än vad världen gör. Man talar om EU-standard. Man talar om världens standard. Men vi talar om Guds rikes standard och den är helt annorlunda. Paulus hävdar att Guds folk har en annan standard, ett annat synsätt. Vi har fått något som är annorlunda än det världen har att bjuda oss.

-And if anyone is united to Christ, there is a new world. The old order has gone, and the new order has already begun.

När någon är förenad med Kristus, då är han en ny värld. Den gamla världsordningen är borta. En ny ordning har kommit och det är Guds rikes ordning. Den har redan börjat, halleluja! För den som kommit in i Kristus och blivit förenad med honom finns en helt ny standard. En ny ordning för livet. Pris ske Gud!

Jag har inga illusioner om ett evolutionistiskt gudsrrike. Det är bara upprapningar av rationalisternas världsförbättringsidéer. Men jag ser i skriften ett folk som inte hämtar sina värderingar och sin standard från kultur och samhällsliv, som inte hämtar sin auktoritet vare sig från Cesar eller världens olika kraftcentra. Vår förståelse av uttrycket omvändelse eller metanoya är oftast väldigt ytlig. Vi tänker gärna att omvändelsen sker när vi är ledsna över något, då ber vi om förlåtelse och får gott samvete. Det är ju bra.

Men ordet handlar egentligen om något helt annat, om en sinnesändring som ger utslag i en ny identitet och i ett radikalt annorlunda liv. Omvänd er! Låt frälsa er från detta vrånga släkte! Då kommer du in i gudsrikets ordning, i konflikt med staten, i konflikt med världen och alla dess krav. För Guds folk finns en överordnad faktor, ett *Clausula Petri*: "Man måste lyda Gud mer än människor." Så man inte blir uppäten av vilddjuret utan kan komma hem som segervinnare, som övervinnare. Därför, säger Herren, omvänd eder! Få ett nytt sinne, en ny ordning och standard för liv ochandel. Bryt cirklarna! Lärjungarna lämnade allt och följde Jesus. Det var en ny standard. De hade sett ett rike som icke var av denna världen. Vill du vara med om det?

Ibland tycker vi nog att mycket är fel på samhället omkring oss. Vi skulle så

Det finns för Guds folk en överordnad faktor. Det finns ett Clausula Petri: "Man måste lyda Gud mer än människor."

gärna vilja vara med om något radikalt nytt. I våra möten sjunger vi hänfört och gripet om hemlandet därborta. Och det är bra. Men, syskon, det finns något här och nu: "Ske din vilja här på jorden, såsom den sker i himmelen!" Gud vill leva ut sitt liv i detta nu och han vill göra det genom sin församling – sanningens stöd-
jelpelare och grundfäste. Frågan är om vi orkar bryta upp? Det är trots allt här vi har vår trygghet och vårt liv och därför stannar vi upp. Men Gud vill uppbrott.

Det är helt nödvändigt för Guds folk att bryta upp. Det är nödvändigt för visionens skull, för missionens skull, för evangelisationens skull, för Jesusvittnesbördets skull. Denna tid måste få se ett annorlunda folk.

Natten kommer då ingen kan verka och då kommer Jesus. Men så länge det heter idag arbetar vi för honom och proklamerar hans rike. Detta är inte en diskussionsfråga. Du får begrunda i ditt hjärta om du vill leva ett annorlunda liv, med ett annorlunda folk och en annorlunda ordning. Välkommen in i Guds församling! Amen. ■

Hemmets Vän hetsar mot Maranata!

Under augusti publicerade tidningen Hemmets Vän nedanstående artikel. Tidningen, som själv satt sin signatur under artikeln tillsammans med SBG (Stanley Sjöberg), har inte på något sätt försökt ställa tillrätta detta övertramp. Maranataförsamlingen har anmält artikeln till Justitiekanslern. Midnattsropets läsare kan här ta del av både artikel och anmälan. /Red

Till
Justitiekanslern, Box 2308
103 17 Stockholm

Anmälan av artikel införd i tidskriften Hemmets Vän nr. 33, 2007

Den 16 augusti publicerade Hemmets Vän en artikel som innehåller grova kränkningar och sanningslösa påståenden där Maranataförsamlingen i Stockholm direkt utpekas. Artikeln publicerades tillsammans med en bild på Maranataförsamlingens sedan åtta år hemgångne föreståndare Arne Imsen. Även Arne Imsen beskrivs i artikeln på ett förnedrande sätt. Hemmets Vän har inte berett Maranataförsamlingen tillfälle att bemöta anklagelserna, vare sig före eller efter publicering. Dess ansvarige utgivare Åke Hållzon har vägrat att svara på frågor eller ge en förklaring till anklagelserna. Utan att precisera något enskilt citat ur artikeln begär vi att Justitiekanslern prövar ifall Hemmets Vän gjort sig skyldig till otillåtna uttalanden. Just detta nummer av Hemmets Vän sändes ut till alla adresser som under åren hamnat i deras prenumerantregister, alltså många fler än de som idag är aktuella prenumeranter.

Bromma 22 augusti 2007

För Maranataförsamlingen i Stockholm

Tage Johansson
Hans Lindelöw

Maranataledaren Arne Imsen på en bild från 1978

Maranataattack mot arabiska kristna

Maranataförsamlingen i Stockholm har numera sina lokaler intill Solvalla i Bromma. Efter sin storhetstid som folklig rörelse ägnar sig numera några av sektens medlemmar åt att sprida sina traktater inne i kyrkor. Man satsar på att erövra nyblivna kristna inom invandrarkyrkornas samlingar.

Senast gick Maranatas gerillaarmé in i en arabisk konferens där många var samlade, och man spred negativ propaganda om den kristna församlingen för att locka nyomvända muslimer och arabiska kristna att gå in under Maranatas slutna sektsammanhang. När de avvisades vägrade de att lämna lokalen.

Det var så Arne Imsen drev sin verksamhet och nu får nya efterföljare.

SBG/HV

Hemmets Vän nr. 33-2007

Jonatans hjälteedåd

Paulus Eliasson

I 1:a Samuelsbok möter vi berättelsen om Saul, Israels förste kung. Israels folk, som utvandrat ur Egypten in i det land som Herren lovat, hade under många år letts av s.k. domare. Dessa hade förkunnat Herrens ord och på ett andligt plan varit fästet i den oroliga tiden. Men så börjar Israels folk att se sig omkring, och säga: "Vi vill vara som alla andra folk! Vi vill ha en kung!"

"Som alla andra folk..." Där har du den stora faran. Gud hade utvalt ett folk som var annorlunda, eller som Bileam profeterar:

-Se, ett folk som bor avskilt och ej räknar sig bland folken. (4 Mos 23:9)

Gud gör dem till viljes, och ger dem Saul till kung. Men Saul börjar ganska snart att vandra på sina självvalda vägar, och inbillar sig att ritualer och former ska blidka Gud, istället för att behaga Gud med ett hörsamt och lydigt hjärta.

När vi så träder in i första Samuelsbokens 13:e kapitel, har Saul knappt varit kung i ett år – och befinner sig i krig med filistéerna. Det första misstaget han gör, ser vi i vers ett:

-Saul hade nu varit kung ett år. När han regerade över Israel det andra året valde han ut åt sig 3.000 män ur Israel. (1 Sam 13:1-2)

Tidigare hade han haft 330.000 män i

krig (1 Sam 11:8), men sänder alltså hem 99% av folket. Passivisering. Det är bara eliten som är aktiv.

Jag hoppas att du börjar se parallellerna. Den största olyckan som drabbat modern kristenhet är de två inriktningarna: Sekulariseringen och professionalismen. Å ena sidan ska man bli så lik alla andra organisationer och föreningar som möjligt – med sina styrelser, utskott, studiecirklar osv. att de ämbeten som Gud insatt åsidosätts för moderna demokratiska ordningar. Å andra sidan passiviseras församlingen så till den milda grad att 99% av medlemmarna på sin höjd blir åskådare av professionella aktörers skådespel.

Låt mig ta ett exempel, utan att för den skull sätta varken dig eller mig ur sökarljuset: För i tiden sände pingströrelsen ut missionärer med inget annat än förböner och offer. Idag väljer man istället att utbilda sina hjälparbetare professionellt, och med statssubventioner i ryggen sänds de ut för socialt arbete. Passivisering av församlingen, för att anpassas till samhället.

I Sauls situation skedde någonting mer. Det fanns inga vapen i landet. Filisteerna hade nämligen rövat bort alla smeder, och om någon ville ha sina redskap smidda, var denne tvungen att fara till någon av filisteernas städer, och betala dyrt för att få jobbet utfört. När striden skulle stå, var det bara Saul och hans son Jonatan som över huvud taget hade något vapen.

Att få vapnen smidda hos fienden... Är det inte så att vi till stora delar litat mer på samhällets serviceorgan, än det Gud förordnat genom församlingen? Exempelvis när det gäller våra barns

uppfostran, vår försörjning, omsorg för de äldre osv.

Även när det kommer till teologien, så vänder man sig till samhället för hjälp. För några tiotal år sedan tillsattes på förfrågan från riksdagen en kommission som skulle översätta bibeln till modern svenska. Resultatet stod fullbordat i Bibel 2000. Den översättningen, med tillhörande kommentarer, är en av de största attackerna mot bibeltro och mot svensk kristenhet. Messiasprofetior, treenighetsläran och andra fundament i den kristna tron undermineras. Det finns anledning att analysera och gå djupare in på detta, men jag nöjer mig med att nämna det.

Vi berövas både svärd och smeder, och går till fiendesidan med huvuden böjda, för att om möjligt få våra skäror slipade. Det är ett fattigdomsbevis. Det är ett fattigdomsbevis att inte kristenheten som en man reser sig upp och säger: "Vi accepterar inte att staten ska forma våra barn till ateister och agnostiker. Vi ställer inte upp på att ge våra liv till att vara produktionsmoduler, bedövade av bidrag och välfärdsutor!"

Passiviserad, rädd och maktlös befinner sig Saul i Migron, långt från fienden – medan filisteerna flyttar fram sina trupper till Mikmash. Vi får aldrig glömma att vår överksamhet är den största inviten till fienden att dra framåt. Djävulen är aldrig stilla – allra minst i denna tid.

Den ene av de två som alltså hade något vapen, gömde sig, och ville inte dra ut i striden med de män han faktiskt hade.

Men då reser sig Jonatan, och säger till sin vapendragare: "Kom, så går vi

över till filisteernas förpost där på andra sidan." (1 Sam 14:1)

Utan att vänta på mandat från kungen, ser han det desperata i situationen och vet att något måste göras. Här, i Migron, blir det ingen seger. Fronten måste förflyttas. De två männen drar till filisteernas förpost vid passet mellan klipporna Boses och Sene. Dessa två klippor representerar någonting. Den ena betyder "ljus" och den andra "död". Den ena är vänd mot Israel, den andra mot fienden. Här stod kampen! Eller – här borde kampen ha stått. Mellan mörkret och ljuset, mellan liv och död. På denna plats stod en gång vår Frälsare, då han återlöste åt sig ett nytt folk:

-Han har frälst oss från mörkrets väld och fört oss in i sin älskade Sons rike. (Kol 1:13)

När Jonatan och hans vapendragare kommer närmare fienden säger han kärnordet i denna text:

-Kom, så går vi över till dessa oomskurnas förpost. Kanske skall HERREN göra något för oss. För ingenting hindrar HERREN att ge seger genom få lika väl som genom många. (1 Sam 14:6)

För det första: "Kanske" Alltså, vi vet inte vad Gud har i beredskap. Kanske vi vinner. Kanske vi inte vinner. Det är oväsentligt. Det väsentliga är att vi har gjort något. Tre män stod en annan gång inför konungen som krävde att de skulle tillbedja hans staty, ty om inte så skulle de brännas upp i den brinnande ugnen. De hade samma stolta beaktelse:

-Om det blir så, är vår Gud, som vi dyrkar, mäktig att befria oss ur den brinnande ugnen och att befria oss ur din hand, o konung. Men om inte, så skall du veta, o konung, att vi ändå inte dyrkar dina gudar och att vi inte vill tillbe den staty av guld som du har låtit ställa upp. (Dan 3:17-18)

Vi vill ändå inte! Vår tro sträcker sig bortom omständigheter och vad som kan

inträffa här på jorden. Kanske vinner vi – kanske inte. Men vi följer ändå Herrens väg! Hur många missionärer har trampat missionsmarker världen över i väntan på att få se en enda människa omvända sig till Herren – utan att få se något resultat under hela sin livstid? Vad är det för tro som driver en sådan människa? Vi vill se resultat och matrikeltillväxt – Herren vill se trohet.

För det andra så ser vi i Jonatans appell att han ser med Herrens ögon: "...*ingenting hindrar HERREN att ge seger genom få lika väl som genom många.*" Herren ser inte och räknar inte som vi. Ingenting hindrar Herren! Ingenting kan stå i vägen för honom, när någon väl väljer att bejaka kallelsen!

Jonatan säger så till sin vapendragare att de ska visa sig för fienden, och om filisteerna uppmanade dem att stanna där de var, skulle de stå kvar – och om de sa åt dem att komma upp, skulle de stiga upp på klippan och kämpa Herrens strid. Lägg märke till att det tredje alternativet – flykt – inte kommer över hans läppar. Antingen dör vi, eller så vinner vi seger. Det är stridsfältets filosofi. Att prisge sitt liv för en högre sak. Att vägra passivitet, likgiltighet och likformande.

Att de två vann en seger för Guds rike denna dagen, är egentligen av mindre vikt. Det säger oss bara det som vi redan vet: Herren är trofast! Det som är viktigt är att det fanns en man som var redo att med livet som insats resa sig upp i protest och visa fienden var gränsen var dragen. Genom detta fick han också sätta sitt eget folk i frihet. Ty, när filisteerna såg att Jonatan nergjort vid pass 20 personer, flydde de fältet. När folket i Israel fick höra det, så sägs det:

-De hebreer som sedan gammalt lydde under filisteerna och som hade dragit upp

med dem och fanns här och där i lägret, också de gick nu över till de israeliter som var med Saul och Jonatan.

-När de israeliter som hade gömt sig i Efraims bergsbygd hörde att filisteerna flydde, satte också alla dessa efter dem och stred mot dem.

-Så räddade HERREN Israel den dagen, och striden fortsattes ända bortom Bet-Aven. (1 Sam 14:21-23)

Så räddade Herren Israel! Genom en man som förstod vikten av svärdet han hade i handen, och betydelsen av landet han levde i. Med detsamma ser man också en väckelse i de egna leden. De som avfallit och gått över till fienden, kom nu tillbaka till Herren. De som gömt sig i bergen, tysta, passiviserade och förtryckta – de började nu röra på sig.

Herren har i sanning en utmaning till sitt folk idag: "Gå ut i hela världen..." Vi kan inte bara sitta på en stol och vänta på "den stora kallelsen", när kallelsen redan finns där. Ska vi höra till den stora massan som sätter ut mission på entreprenad, och överlåter evangelisation till skolade experter? Eller ska vi höra till den promille som tar kallelsen på allvar, och med livet som insats ställer oss i ledet – trots att vapnen vi har kanske inte är de bäst slipade, och det var länge sedan händerna omslöt svärdet?

Hebreerbrevets författare talar om två kategorier kristna:

-Men vi hör inte till dem som drar sig undan och går förlorade. Vi hör i stället till dem som tror och vinner sina själar. (Hebr 10:39)

Att dra sig undan, leder inte till någon form för vinst, utan det som leder till seger är att ta vara på sin frimodighet. Eller som dikten säger:

"Sörj ej den pilgrim som fallit vid sin stav. – Blott den som hörde kallet, men aldrig gav sig av." ■

Fånge 7425 är nu

FRI!

Kjell Roos berättar

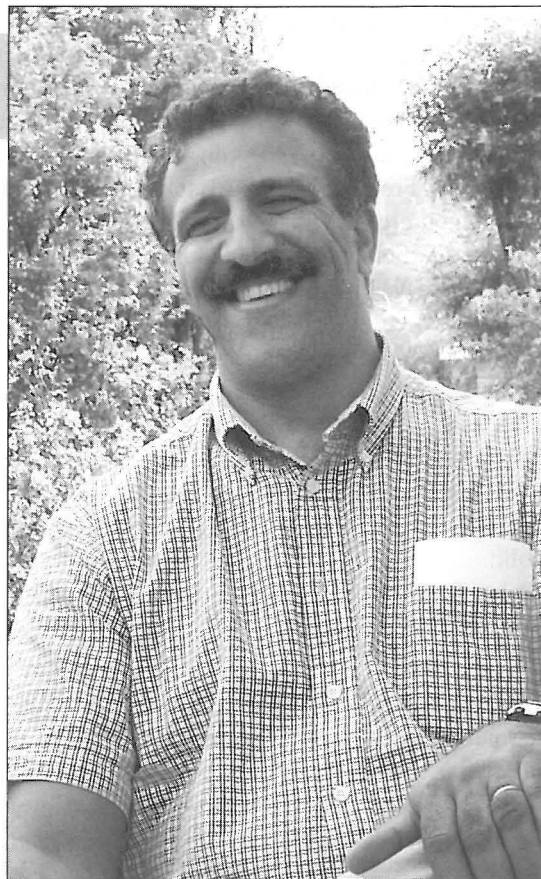
Fånge 7425 är fri!

Fånge 7425 var Kjell Roos' fängnummer som följt honom genom åren i olika fängelser. Kjell fick möta Jesus Kristus till frälsning, blev född på nytt och ett annorlunda liv började. I mer än trettio år har nu Kjell vittnat om den Jesus som förvandlade hans liv och gav det en ny inriktning.

109 sidor, mjuk pärm • 59:- + porto

Mekki Drihem från Algeriet, berättar för MR om sin väg till frälsning från Islam och till Kristus.

-Jag fann min verkliga identitet i Jesus Kristus

Intervju av Stina Fridolfsson

Åse och Stig Andreasson, som under ett halvt sekel varit verksamma som missionärer i Frankrike, har under dessa år fått vara med och bygga upp flera församlingar där. De reser då och då på besök till dessa församlingar. Från Albi i söder, Vesoul femtio mil längre norrut, och ytter-

ligare några platser för att så avsluta i en församling i Belgien, där de på senare år varit medhjälpare i en församling, i förkunnelse och själavård.

För några år sedan fick jag förmånen att följa med Stig och Åse på en resa då de besökte församlingar de grundat. I samband med det fick jag berätta om mis-

sionsarbetet i Dominikanska Republiken. Det medförde att Maranataförsamlingens mission i Dominikanska Republiken sedan dess har förebedjare och offrare i Frankrike och Belgien.

För tredje gången blev jag i början av juni inbjuden att följa med Åse och Stig på besök hos syskonen i Frankrike och Belgien. Det var en på många sätt berikande resa, vi sammanträffade med troshjältar i olika sammanhang, och med Stig och Åse som tålmodiga tolkar, kunde jag samtala med dem.

Bland andra jag träffade,

var Mekki Drihem, ny föreståndare i en baptistisk församling i Vesoul. Stig var angelägen om att presentera honom för mig, eftersom denne pastor faktiskt varit muslim, som inte bara blivit omvänd, men nu var församlingsföreståndare i en av de församlingar Stig Andreasson grundat!

Vi hälsade på hemma hos honom i hemmet en vacker sommardag, och sittande ute i trädgården, fick jag för Midnattsropets räkning en liten intervju med honom. Stig tolkade och Åse fotograferade.

Mekki föddes i Algeriet 1961 som första barnet av elva barn i en muslimsk familj. Hans far var murare, familjen var av medelklass Algeriet, som varit fransk besittning, men blev fritt 1962. Fadern åkte då till Frankrike för att söka arbete. Det gick bra, och han kunde sedan ombesörja att hela familjen

kunde komma till Frankrike. Då var Mekki sex år. Hans familj var inte fanatiskt praktiserande muslimer, men de höll ramadanfastan. Pappan har också två gånger rest på pilgrimsfärd till Mekka. Mekki hade religiös längtan, han ville bli en god muslim, som praktiserade sin tro. Fadern undervisade honom om det

väsentliga: att man ska frukta Gud och att det finns paradiset och helvete. Genom att göra gott undflyr man helvetet och kommer till paradiset. Det var Mekkis önskan att verkligen bli en äkta muslim, men det blev inte så mycket mer än en önskan.

Efter grundskoleutbildningen, så fick Mekki börja

på en yrkeskola för en mekanisk utbildning. Det här var en katolsk skola och en gång i veckan var det också en timmes katekesundervisning. Den handhades av en präst som genom att besöka en protestantisk församling blivit påverkad av evangeliska tankegångar. Han talade mycket om Jesus som person.

Mekki hade inga planer på att byta religion, men då han fick höra att man blir bönhörd om man ber till Jesus, gjorde det djupt intryck. Mekki ville gärna bli bönhörd. Den katolske prästen talade om för honom vilka olika sammankomster han kunde gå till för att få reda på mera om bön i Jesu namn.

Prästen gick ibland förbi det hus där Mekki bodde med sina föräldrar. Ynglingen hoppades att prästen skulle inbjuda honom att följa med till någon evangelisk sammankomst. Nu gjorde inte prästen det, däremot bjöd han honom med till en kristen familj som han kände. När Mekki lärt känna dem, så fick han av dem höra ytterligare något nytt. De berättade för honom vad synd var. Nog hade han hört talas om synd, men inte på det sättet. Syndabegreppet blev fördjupat för Mekki. Han upplevde hur den helige Ande använde undervisningen till att upplysa honom.

-Då började jag förstå evangelium, varför Jesus kom hit till världen och dog för våra synder.

Mekki köpte i hemlighet en bibel. Det blev ett svårt dilemma för honom. Han förstod att om han tog till sig bibelns budskap, så skulle han bli frälst för evigheten, men få repressalier ifrån familjen.

Men om han inte tog emot frälsningen, så skulle det kosta honom det eviga livet.

En dag kom hans åttaårige lillebror in till honom där han satt med bibeln. Han klagade över huvudvärk och halsont. Och Mekki berättar med stor rörelse:

-Jag hade läst om att man kunde lägga händerna på de

-Mina föräldrar betraktade mig som en hund, och ansåg mig vara farlig för mina syskon.

sjuka, och så lade jag händerna på min bror och bad i Jesu namn att det onda skulle gå över. När jag bett, så min bror att nu hade han inte längre ont i huvudet och halsen! Det där var ett oerhört vittnesbörd för mig. Men så sa jag till min förvånade bror: Nu ser du att Jesus hör bön, du kan också bedja, bed att Jesus uppenbarar sig för dig! Min bror gick sin väg, men efter en stund kom han tillbaka och sa: Jag har sett Jesus i en syn!

Den här händelsen var en mycket värdefull upplevelse för Mekki. Han fick påtagligt bevis för att Bibeln verkligen var Guds Ord, och fick så kraft till att ta de konflikter som han därefter kastades in

i. Han var då sexton år.

En dag upptäckte modern att han hade en bibel.

-Jag var ju inte precis någon läsare annars; höll mig mest till tecknade serier i tidningarna. När mamma såg att jag hade en tjock bok utan bilder, undrade hon förstås. Det var också en annan sak hon märkt. Jag brukade ha dispyter med mamma; tyckte om att reta henne så att hon blev arg. Sedan jag nu lämnat mig åt Gud, slutade jag att reta henne, och hon undrade varför jag var så förändrad. Hon hade sett att jag gick ut tillsammans med prästen som hade ett kors på jackan. När nu mina föräldrar förstod vad som höll på att ske, tog de ifrån mig bibeln, och min far gav mig stryk

-De kristna måste vakna upp ur likgiltigheten, och förstå att den kristna tron egentligen hör till deras identitet.

med livremmen. Men jag lämnade inte Herren för att jag fått stryk. Mina föräldrar trodde att jag led av tillfällig sinnesförvirring, och att mitt nya agerande inte var så allvarligt.

-Det var svårt vistas hemma då jag blev både fysiskt och psykiskt misshandlad. Föräldrarna gjorde allt för att jag skulle komma bort från mina religiösa griller. Jag gick ut hemifrån, var borta flera timmar. Förr hade jag alltid kommit hem för att titta på TV, nu gick jag till bönemöten i den baptistiska församlingen där också den katolske prästen brukade gå.

Föräldrarna trodde att Mekki började bli tokig. Fadern förhörde honom om vart han gick, och så småningom medgav han att han gick till den evangeliska församlingen. Fadern lovade köpa honom en ny bil, om han slutade gå dit. Men Mekki slog ifrån sig.

-Jag sa till pappa att det inte intresserade mig att få en bil. Herren tar hand om mig och ger mig en bil om han vill.

Fadern lyckades alltså inte övertala honom. Han försökte sedan med andra metoder. Slog honom, spottade på honom. Sa att jag inte fick överge islam.

-Det här hände ju perioden innan jag blev myndig, men även efteråt.

Mekki förbjöds att tala med sina syskon, ingen talade med honom hemma, han blev totalt isolerad. Det var verkligen en psykisk och moralisk förföljelse.

-Mina föräldrar betraktade mig som en hund, och ansåg mig vara farlig för mina syskon.

Eftersom Mekki var äldst i syskonskaran, var det ett svårt slag för föräldrarna att han lämnade den religion de menade var självklar för en arab. Mekki förstod hur föräldrarna kände det, och blev inte bitter av den hårda behandlingen, han bad för dem. Brodern som han fått bedja för så att han blev helad, ville gärna lära känna Jesus mera. En dag när han bad tillsammans med sin bror i ett rum, så hörde modern det. Hon blev alldeles ifrån

Stina intervjuar Mekki i en vacker fransk gård. Stig översätter.

sig, och skrek att hon skulle berätta det för fadern när han kom hem.

-Då tänkte jag att nu måste jag sticka hemifrån, för annars hamnar jag antingen på sjukhus eller på kyrkogården!

Innan han rymde iväg, ville Mekki gå till pastorn i församlingen för att be om råd.

-Du är inte myndig än, vi ber nu till Gud att han beskyddar dig, så återvänder du hem, sa pastorn bestämt.

Och Mekki återvände med bävande steg. När fadern kom hem och fick höra vad som skett, blev han väldigt arg.

-Han drog mig i håret och slog mig. Han använde en stol att slå mig med. Ett av mina fingrar slogs då helt av, och hängde bara i skinnet.

Då blev fadern förskräckt, och såg till att Mekki kom till sjukhus, där han blev ligande en vecka medan man lappade ihop handen.

-Pappa ville egentligen inte skada mig, bara skrämma mig. Och under veckan jag låg på sjukhuset fick han tid att tänka, och blev sedan lugnare i sitt sätt mot mig.

Mekki fick också ta emot besök av pastorn på sjukhuset, och vittnade om Jesus, så att en som låg på samma sal blev frälst.

När Mekki var tjugo år, flyttade han hemifrån, och fortsatte sin utbildning som elektriker. Han var ofta ute och evangeliserade tillsammans med vännerna i församlingen där han även låtit döpa sig. Han träffade en troende schweizisk flicka, Gabrielle, och de gifte sig med varandra. Mekki hade fått klart för sig att det var viktigt att förkovra sig i Guds Ord, och tillsammans med sin fru åkte han till en bibelskola i Danmark, där de i drygt två års tid fick undervisning.

-Det blev en bra grund för de uppgifter jag sedan kommit in i. Församlingen vi till-

hörde i Frankrike, bekostade utbildningen, säger Mekki.

Då de kom tillbaka från

-Vi upplever genom Guds Ande att Herrens ankomst är mycket nära!

bibelskolan, frågade församlingens ledning om han kunde åka och hjälpa en liten grupp i en förort i Lille, där församlingen hade en utpost.

-När jag åkte till bibelskolan hade jag inte tänkt på något annat än att bli elektriker och jobba i församlingen på fritiden. Men den lilla grup-

pen i Lille behövde en ledare, och jag tog på mig ansvaret för en tid. Men det blev arton år!

Mekki ler och förklarar:

-Jag upplevde att det var Guds vilja. Jag flyttar ingens tans utan att Herren visar mig vart jag ska gå.

Jag passade på att ställa några frågor om hur Mekki ser på utvecklingen med araber och islam i Europa. Det väller nu in skaror av muslimer över hela Europa. Algeriet var ju en fransk koloni, därför har det varit ganska lätt för algerer att smälta in i Frankrike. Det har nog varit svårare för muslimer att anpassa sig till annorlunda kulturer, till exempel i de Nordiska länderna,

tror Mekki. Det verkar som om det är svårare för muslimer att bli integrerade i Skandinavien.

-Om man ska jämföra och kristna, så är det påtagligt att muslimer inte alls är rädda eller generade för att tala om Gud. De talar med sina barn om Gud och lär dem respektera Gud – mycket mer än kristna gör.

Vi får ju ofta rapporter om hur fanatiska muslimer dödar kristna?

-Sådant sker ju bara i extrema kretsar. Det beror mycket på hur imamen är...

-Koranens lära är farlig. Muhammed var egentligen fredlig i början, men sedan blev det krig, och han fick en annan inställning. Muslimerna ska underlägga sig hela världen, och måste hitta metoder för att erövra rike efter rike. Man försöker få in personer på nyckelpositioner till att påverka den politiska utvecklingen. I de språkkurser som finns på arabiska, plockar man in ord från Koranen, eftersom där finns den bästa arabiskan. Muslimer gifter sig också med europeiska kvinnor av strategiska skäl. De räknar med att deras barn ska bli muslimer. Det verkar som om västerlänningarna inte förstår hur allvarligt det är.

Kan man säga att det du nu talat om är en form av jihad, än om det inte är med vapen i hand?

-Det här är en del av det heliga kriget. Det finns olika tolkningar av vad jihad, det heliga kriget, innebär. Många menar att det är just på detta sätt man ska erövra världen.

Vad kan du som kristen göra inför den hotande framryckningen av islam?

-Det finns ingenting annat än att presentera Jesus Kristus som vägen, sanningen och livet. Vår livsföring måste

Mekki Drihem tillsammans med sin fru och dotter.

också stämma med vad vi förkunnar.

Mekki fortsätter med några synpunkter på kristenheten:

-Européer omvänder sig till islam, för de är trötta på den lössläppta moralen i den skristna världen. Ungdomar vill ha fasta levnadsregler. Man har urvattnat evangeliet i Europa, då man bara säger att Gud är kärlek och glömmar att Gud också är helig, och vi måste följa hans bud. Muslimer blir gripna om de ser kristna som verkligen lever ut evangelium. Vi som representerar kristna församlingar har ett stort ansvar. Om muslimerna inte ser att kristna är annorlunda än människor i allmänhet, vill de inte vända sig till kristendomen. Det är viktigt att församlingen utstrålar Kristus – det är vårt ansvar inför Gud.

Vad vill du sända för hälsning till Midnattsropets läsare i Sverige?

-De kristna måste vakna upp ur likgiltigheten, och förstå att den kristna tron egentligen hör till deras identitet. De måste ta sin tro på allvar. Jag som muslim upptäckte att jag fann min verkliga identitet i Jesus Kristus. Det evangelium vi förkunnar ger verkligen livet mening och innehåll. Det är en kraft som kan förvandla en människas personlighet. Jag vill säga som Paulus: jag blygs inte för evangelium, det är en Guds kraft till frälsning för var och en som tror.

Visa tron med gärningar, i handling. Måtte de kristna komma tillbaka till den sanna gudsfruktan. Min far lärde mig en form av gudsfruktan, men då jag lärde känna Jesus, blev den korrigerad att också innefatta Guds kärlek. Också många kristna behöver korrigeras till en sann gudsfruktan.

Vi upplever genom Guds Ande att Herrens ankomst är nära. ■

-Skall inte du räcka upp din lilla hand också?

Allan Lundgren

Frågan kom från min pappa, där jag satt vid hans högra sida i missionsmötet under det att indienmissionärerna Sherian och Abraham hade predikat. De inbjöd nu till frälsning, och tecknet på att man ville bli frälst var att räkka upp handen. Jag minns ordagrant frågan från min pappa: "Skall inte du räkka upp din lilla hand också?" och de orden har följt mej genom hela livet, trots att de uttalades för 70 år sedan. Platsen var mötestältet i Nyhem under en missionskonferens där. Mitt unga sinne var gripet och jag längtade innerst inne efter att bli frälst. Mitt svar på hans fråga kom bara till tanken, vilken var: Frågar han en gång till, så räcker jag upp handen. Men han frågade inte en gång till...

Om vi bara förstode hur viktiga våra beslut är vid vägskälen i våra liv och att de tidigaste är de viktigaste. Jag borde ha lytt mitt hjärtas längtan och bara räckt upp handen och sedan gått fram och blivit frälst. Hur många gånger har jag inte ångrat denna min feghet. Hur annorlunda kunde mycket ha varit, om jag följt

mitt hjärtas längtan. Jag lämnade tältet då mötet var slut med en ofrälst själ. Det hade mörknat ute och det var mörkt i mitt hjärta. (Judas lämnade också Jesus och gick strax ut och det var natt, säger bibeln, Joh 13:30). Dagen efter var jag tillbaka i mitt vanliga liv. Sedan gick det fort att dricka alltmer ur världens usla brunnar som inte hålla vatten. Min hand "kom upp" först 10 år senare då jag var 24 år. Visst var det sent, men pris ske Gud att den ändå kom upp till slut. Gud har ju en plan för varje människa. Vilket privilegium att få höra om Jesus i unga år och vilken nåd att få följa honom från ungdomen.

Jag tänker ofta på de unga. De som har livet framför sej som ett oskrivet blad. Kanske har Du en missionskallelse djupt därinne i hjärtat. (Jag hörde också Gud tala om missionskallelse till mej vid åtta års ålder). Eller Du har en kallelse till en annan livsuppgift som kräver helöverlåtelse? Kanske vill Gud att Du skall vänta med att fästa Dej vid en livskamrat innan Du säkert vet vad Gud vill med ditt liv? Gud har en plan

utstakad för var och en och lycklig den som hittar den i unga år. Då kommer allt annat på rätt plats. Bibeln säger:

-Så tänk då på din Skapare i din ungdomstid, förrän de onda dagarna komma och de år nalkas, om vilka du skall säga: "Jag finner icke behag i dem." (Pred 12:1)

Må ingen missa Guds plan men om någon missar första vägskälet så är Gud ändå nådig så han begynner om igen och gör av leret ett annat kärl (Jer 18:4-6). Men bäst är om man kan vara i Guds goda, välbehagliga och fullkomliga vilja redan i ungdomsåren. Tjuven kommer allenast för att stjäla, slakta och förgöra, men jag har kommit, säger Jesus, för att de skola hava liv och hava övernog. (Joh 10:10)

Ungdom! Var ivrig att söka Guds vilja. Står Du vid ett vägskäl? Fråga Gud. Han har redan en plan för Dej, en plan som är den bästa. Sök den till varje pris. Tveka aldrig att "räcka upp Din hand" då Jesus kallar. Var frimodig! Gud välsigne Dej. ■

Vad är Sodom?

Karaktären av den omstörtning som drabbade Sodom.

Varför den omstörtningen drabbade Sodom.

Varför Sodom inte bara var, utan framför allt är en verklighet att räkna med.

Hans Lindelöw

Niklas Olaison har intagit platsen som en av teologerna för den homosexuella rörelsen som blivit HBT-rörelsen, vilkas "frigörelseveckor" på 1970- och 80-talet har blivit "Pride-veckor" under 2000-åren.

Tar han därmed sin plats i ledet som bildats efter Ludvig Jönsson, Lars Carlzon, Krister Stendahl, Eva Brunne, missionsföreståndaren Bengt Lorenzi m.fl. som tidigare år har officierat och proklamerat den från Bibelns undervisning avvikande livsstil som demonstrerats i de omnämnda "veckorna", som en godtagbar livsstil?

Efter att ha deltagit i två "queera bibelstudier" som letts av honom under årets vecka, förefaller det vara så.

Torsdag eftermiddag var det dags att läsa igenom berättelsen om Sodom i första Moseboken, kapitel 19. Ett dussintal mer eller mindre HBT-bekännande, och jag, hade satt oss runt ett bord där prästen höll ett till formen föredömligt bibelstudium, eftersom han lämnade stort utrymme åt de deltagande att själva vara aktiva med bibelläsning, synpunkter och frågor. Men om innehållet kan nog ett och annat sägas.

Det låg ju makt uppå att inte tolka texten "homofobiskt". Och då syntes det oförklarligt för flera av de deltagande varför Gud överhuvudtaget måste straffa Sodom och Gomorra, och var fanns för

den delen Gomorra i det hela? Och som en av de deltagande uttryckte det:

-Det står att "HERREN lät eld och svavel regna över Sodom och Gomorra", - vad är det för Gud? Är det en Gud vi känner? Är det överhuvudtaget Gud?

Efterhand som samtalet förlöpte rörde dock prästen en och annan lärdom, även om det ju framför allt var obegripligt - "vad ondskan i staden är".

Vad är Sodom, vad representerar själva uttrycket, namnet "Sodom" i Bibeln, är jag provocerad att fråga mig själv först och främst, efter det "queera" bibelstudiet på torsdageftermiddagen under "pride"-veckan i Stockholm 2007. Detta namn, namnet på en geografisk ort, en stad, vid tiden för patriarken Abrahams vandringar återkommer ju vid flera tillfällen i Skriften, och spelar för det mesta rollen av ett avskräckande exempel, som sådant, eller i jämförande syfte. Och det kan också vara så att det finns värre exempel än Sodom, vilket ju Herren Jesus själv understryker vid ett tillfälle i Matteus-evangeliets elfte kapitel:

-Och du, Kapernaum, skall väl du bli upphöjt till himmelen? Nej, ned till dödsriket måste du fara. Ty om de kraftgärningar som äro gjorda i dig hade blivit gjorda i Sodom, så skulle det hava stått ännu i dag. (Matt 11: 23)

Det var alltså värre i Kapernaum än i Sodom, enligt Jesus, och efter vilka kriterier bedömde Jesus då situationen?

Det kanske blir tillfälle att studera det närmare längre fram.

Ett annat tillfälle då Sodom nämns, är i profeten Jesajas bok, i samband med ett budskap om en annan ort som kallas "Babel" och som också spelar en bestämd roll i Bibeln:

-Och det skall gå med Babel, rikenas krona, kaldéernas ära och stolthet, likasom när

Gud omstörtade Sodom och Gomorra. (Jes 13: 19)

Om inte Babel och Sodom är varandra lika annars, vilket de ju förefaller vara, så kommer deras slutliga öde att kunna jämföras.

Vad är karaktaristiskt för det slag av omstörtning, som drabbade Sodom och Gomorra, liksom Babel?

Det finns något plötsligt och oväntat över det hela. Kan det vara annat än oväntat, när Lot nyligen hade bosatt sig där, eftersom området i hans ögon: "var... såsom HERRENS lustgård." (1 Mos 13: 10)

Plötsligt och oväntat kom denna omstörtning, och på samma vis gick det för Babel, enligt profeten Daniel's femte kapitel.

Även i Nya Testamentet finns ett "Babel", eller *Babylon*, och där står det mer uttryckligt, vad som väntar detta Babylon. I Uppenbarelsebokens artonde kapitel kan vi läsa:

-Och jordens konungar, som hava bedrivit otukt och levat i vållust med henne, skola gråta och jämra sig över henne, när de se röken av hennes brand. De skola stå långt ifrån, av förfäran över hennes pina, och skola säga: "Ve, ve dig, Babylon, du stora stad, du starka stad! Plötsligt har nu din dom kommit." Upp 18:10)

-I ett ögonblick har nu denna stora rikedom blivit förödd.'..." (v 17)

Allt sker plötsligt och oväntat.

Detta om karaktären av den omstörtning som en gång drabbade Sodom.

Varför drabbade detta öde Sodom?

Faktum är att profeten Hesekiel ger definitivt besked. Han talar också om Sodom som ett avskräckande exempel, men säger att det finns eller har funnits värre städer än Sodom. I Hesekiels bok

kapitel sexton står detta i den kontext där HERREN talar till Jerusalem:

-Så sant jag lever, säger Herren, HERREN: din syster Sodom och hennes döttrar hava icke gjort vad du och dina döttrar haven gjort. Se, detta var din syster Sodomis missgärning: fastän höghet, överflöd och tryggad ro hade blivit henne och hennes döttrar beskärd, understödde hon likväl icke den arme och fattige. Tvärtom blevo de högfärdiga och bedrevo vad styggeligt var inför mig; därför försköt jag dem, när jag såg detta. Hes 16: 48-50

I jämförelse med de översättningar jag har tillgång till tycks folkbibeln ha träffat mer rätt när det gäller vers 49:

-Se, detta var din syster Sodomis synd: Högmod, överflöd av mat och bekymmerslös säkerhet utmärkte henne och hennes döttrar. Och hon hjälpte inte den nödställda och fattige.

Också King James har här satt kolon efter "Sodomis synd" och börjar med att räkna upp "högmod", och adderar sedan som sista punkten att "*hon hjälpte inte den nödställda och fattige.*" Högmod är ju något annat än höghet, och i Youngs bokstavliga översättning står det "arrogans".

Här står alltså inget direkt om homosexualitet. Och det uppenbarligen homosexuella gäng män som samlades omkring Lots hus i skydd av mörkret, tycks vara en förtrupp som spelar ut det jämförelsevis *lilla onda*, medan det *stora onda*, sitter i bakgrunden, i en arrogant hållning som inte minst uttrycker sig i själva det orättfärdiga ekonomiska system som Sodom utgjorde, och som särskilt drabbade de arma och fattiga.

Enligt aktuella "pride"-teologen så är också uttrycket "sodomi" som beteckning på homosexualitet, ett katolskt, kyrkligt begrepp som skapades på 1000-talet, och det tycks verkligen ha skapats med en baktanke att skydda den romersk-katolska kyrkan från en mer träffsäker kritik, inför hennes största tid i historien, vad det gällde världslig makt och dominans. Den tiden kom ju under 1200-1300 talet.

Om "sodomi" ska användas som ett uttryck som särskilt är ägnat åt att beteckna Sodomis synd, så verkar det ju onekligen mer bibeltroget att använda det som en amerikansk kongressman lär ha gjort, när han reste sig i talarstolen och anklagade föregående talare att vara "sodomister", varpå stor upprördhet följde. Men han menade med det att kollegorna var arroganta och inte understödde de arma och fattiga på sina hemorter. Detta var också en episod som återgavs av

teologen/prästen som höll det "queera" bibelstudiet.

Varför drabbade domen Sodom? Det var för dess synds skull och för de arma och fattigas jämmerrops skull. Och det var vad HERREN hade sagt:

-Ropet från Sodom och Gomorra är stort, och deras synd är mycket svår. (1 mos 18:20)

Och vad var dess synd? Enligt Hesekiel bestod denna synd framför allt i arrogans, men också i det som sedan följde. Och det lär knappast kunna uteslutas att själva homosexualiteten ingår i bilden. Det stämmer illa med aposteln Paulus undervisning i Romarbrevet eller i 1 Korintierbrevet att utesluta detta. Tyvärr är det ju vad man gör, och det kan knappast hjälpa den svåra, sodomitiska situationen överhuvudtaget.

D.v.s. homosexualiteten är inte den stora synden, men det är fel att säga att det inte är synd. Och vill man vara riktigt trogen mot Romarbrevets undervisning här, så är homosexualiteten inte synd bara, utan framför allt syndens straff (Rom 1:26 - 27)

Här har nämnts om två saker.

Det första är karaktären av domen över Sodom, att den kom så plötsligt och oväntat.

Och det är det den gör! Sodom är nämligen inte en historisk händelse bara, utan en profetisk, eftersom den har profetisk tillämpning, enligt vad såväl Jesus som hans efterföljare och vittnen betygar.

Det andra som nämnts är frågan varför Sodom blev dömt. Och den avgörande första orsaken säger Hesekiel vara dess invånarens arrogans.

En tredje fråga återstår att behandla, just den om Sodom är *passé* i profetiskt avseende, eller ej. Och det finns ett par ställen i Nya Testamentet som belyser denna frågan. Dels det som Jesus säger i Lukasevangeliets sjuttonde kapitel, när han beskriver karaktäristiska framtida trender i hela världen, inför det att hans egen tillkommelse förberedes:

-Likaledes, såsom det skedde på Lots tid: människorna åto och drucko, köpte och sålde, planterade och byggde, men på den dag då Lot gick ut från Sodom regnade eld och svavel ned från himmelen och förgjorde dem allasammans, alldeles på samma sätt skall det ske den dag då Människosonen uppenbaras. (Luk 17:28-30)

Han hade tidigare sagt något om Noas tid, en tid som också erfor en plötslig och oväntad intervention, när Gud sände floden som ledde till en omfattande över-

svämningskatastrof.

Det plötsliga och oväntade ska nu komma att drabba hela världen igen, och det som skedde i ett par städer och med dem, kommer att upprepas i universell skala. Det vill säga, hela världen blir ett Sodom. Alla städer blir sodomlika. Uppenbarelseboken får också med detta universella sodomsperspektiv i det elfte kapitlet, där det står om de två vittnena som inför hela världens ögon ska bli dödade av vilddjuret:

-Och deras döda kroppar skola bli lig-gande på gatan i den stora staden som, andligen talat, heter Sodom och Egypten, den stad där också deras Herre blev kors-fäst. Och människor av allahanda folk och stammar och tungomål och folkslag skola i tre och en halv dagar se deras döda kroppar ligga där, och de skola icke tillstādja att kropparna läggas i någon grav. Och jordens inbyggare skola glädjas över vad som har vederfārits dem och skola frōjda sig och sända varandra gåvor; ty dessa två profeter hade varit en plāga för jordens inbyggare. (Upp 11:8-10)

Två profeter som är en plåga för *jordens inbyggare*. De stod alltså för något annat, dessa två profeter, än vad majoriteten hade vant sig vid att höra. Vad kan det ha varit? Kan det vara så, att hela världen kan bli en idyll för människor som inte fruktar Gud? Och då vill man bli av med allt som kan störa den idyllen.

Ett universellt Sodom – i ändens tid. Dess karaktär är framför allt arrogant, och i dess skugga lever och frodas alla slags synder och missgärningar som Kristi budskap avvisar, förkastar och fördömer som synd och missgärning – även homosexualiteten! Ett tecken på att ett plötsligt slut ska komma, när också Jesus, Guds Son, ska komma.

Och vad var det som gjorde Kaper-naum till en värre stad än till och med Sodom? Med Johannesevangeliet så får vi veta att den stora och arroganta synden framför alla andra är att inte ta emot och tro på Jesus när han kommer till oss, då när han ter sig som en av det universella Sodomis arma och fattiga men med Den Helige Andes vittnesbörd (Joh. 16:7).

Så ser alltså min uppfattning ut när det gäller frågan om Sodom, och berättelsen i 1 Mos. 19:e kapitel. Med viss anknytning till ett "queer"-bibelstudium, men absolut inte mer.

Domen över det universella Sodom kommer plötsligt, likasom den har kommit över något annat Sodom i världshistorien! Det gäller att vara redo, att rätt bedöma tidstecknen. ■

Ett ögonblick av nåd!

Paulus Eliasson berättar från tältmöten i Oslo

Det finns ingenting mer uppfriskande, både för en enskild kristen och för en församling, än att på ett konkret sätt få komma ut med budskapet om Kristus till "mannen på gatan". Evangelisation är själva livsnerven i en sund kristen gemenskap.

Denna sommar har verkligen varit en evangelisationssommar. Efter upptakten i Maranataförsamlingens sommarkonferens, har det varit tältmöten både i Rålambshovsparken (se sid. 9) och nu senast i Oslo, i början av september.

Församlingen Pilgrimsfolket reste för tredje året i rad tältet på Youngstorget i Oslos absoluta centrum. Placeringen är verkligen strategisk, bara ett hundratal meter från Karl Johans gate; det är alltid mycket folk som går förbi.

Runt om i centrum hade vi också torgmöten, stora som små, under några veckors tid innan kampanjen. Med "Jesus lever" tryckt över jackor och t-shirts, väcker man alltid uppsikt.

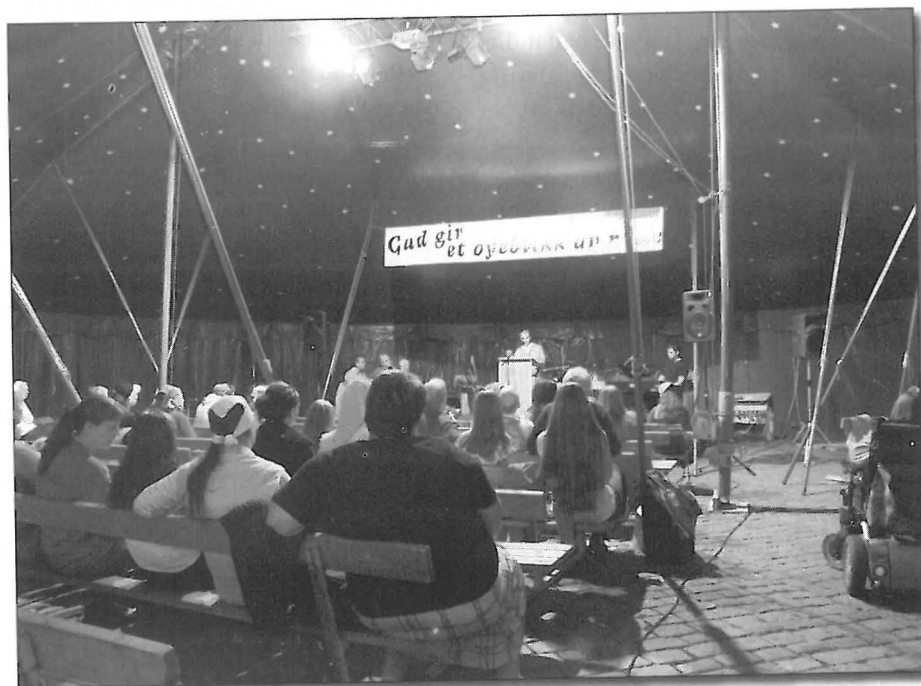
Många kom också till mötena. Först anlände en stor skara från Stockholm,

som blev till stor hjälp både i praktiska sysslor och förkunnelse. Sedan var det besök från olika platser runt om i Norge - och i mötena hade vi glädjen av att ha folk från de mest olika platser på jorden. Bl.a. från Rumänien, Vitryssland, Kina, Litauen, Spanien m.m.

Men, viktigast av allt, många nyfikna och sökande människor från gatan kom och tittade in. Några för en liten stund, andra tog till sig av budskapet under hela mötet.

Tema för tältmötena var "*Gud gir et øyeblikk av nåde*", och frälsningsförkunnelsen var kärnklar, både i tal, och sånger som "*O, nåde stor*", "*Jesus is risen, Jesus is alive*" och "*Jesus lever, det är en verklighet*" - som gång på gång ekade ut över torget.

Här i Norge fortsätter vi be för att Gud ska föra människor till frälsning, genom evangelisations- och missionsarbetet. Det finns ett stort behov, och vi får aldrig tappa bort det viktigaste: Herren vill se trohet, den sista tiden vi har att verka innan natten kommer! ■

Att ge liv till andra

Karin
Lindroos

Jag vill läsa Ps 113:

-Halleluja! Loven, I HERRENS tjänare, loven HERRENS namn.

-Välsignat vare HERRENS namn från nu och till evig tid.

-Från solens uppgång ända till dess nedgång vare HERRENS namn högtlovat.

-HERREN är hög över alla folk, hans ära når över himmelen.

-Ja, vem är såsom HERREN, vår Gud, han som sitter så högt, han som ser ned så djupt - ja, vem i himmelen och på jorden?

-Han som upprättar den ringe ur stofet, han som lyfter den fattige ur dyn, för att sätta honom bredvid furstar, bredvid sitt folks furstar; han som låter den ofruktsamma hustrun sitta med glädje såsom moder, omgiven av barn! Halleluja!

Tänk att Gud är så hög - det står "vem tronar så högt" - tänk att han kunde se ner så djupt och resa upp den fattige och ringa. Så tänkte jag på det som står i sista versen: han som låter den ofruktsamma hustrun sitta med glädje såsom moder, omgiven av barn!

Då tänker jag på oss i församlingen - tänk, att vi som var döda i våra överträdelser kunde få liv. Inte bara det, vi kan också få ge liv till andra. Det är helt otroligt när man tänker på det! Och nu lever vi i den sista tiden, det är så viktigt att vi går ut och predikar evangelium för folk så att vi kan få ge liv till andra. Då kan vi bli som en lycklig mor omgiven av barn. Församlingen föder liv och förökas!

Tack käre Herre Jesus Kristus, vi kan inte förstå det, tack att du har rest oss upp, du har gett oss liv och gett oss uppgiften att gå ut i hela världen och predika evangelium om dig. Hjälp oss, ge oss kraft käre Herre Jesus och bevara oss. Amen. ■

Den himmelska synen

Vittnesbörd av
Carl Ole Jensen

Jag hade egentligen inte tänkt komma hit, men så fick jag en sådan dragning att komma och jag märker att det blir en sinnets förnyelse som är så viktig. Vi har så lätt att bli nedsmutsade av det dagliga omkring oss. Vi behöver sinnets förnyelse. Och det måste jag säga att jag fått i dessa möten. Gud är god!

Jag har tänkt på det Paulus en gång sade till konung Agrippa. *"Jag har inte varit olydig mot den himmelska synen"*, säger han i Apostlagärningarna.

Den himmelska synen. Jag skulle vilja berätta en liten del av min frälsningsupplevelse. Vi människor är ofta väldigt hariga. Jag var mycket rädd

av mig och ville inte ha något med Jesus att göra. Människan vill till sin natur inte ha något med Jesus att göra. Sådan var jag.

För att göra en lång historia kort så ska jag berätta hur Gud bar sig åt för att knäcka mig. Jag var uppe i Tromsø by, det är en stad långt uppe i Nordnorge. Jag hade varit väldigt kallad av Gud under en längre tid och plötsligt sade Herren till mig: du ska resa hem! Mina föräldrar bodde i Salsburg. Du ska resa hem med detsamma! Jag hade inte förberett mig för det, men när Herren sa att jag måste resa hem omedelbart, tog jag en taxi till flygplatsen och i ett flyg där det fanns bara två lediga platser, fick jag den ena. När jag landade i Forneby, hade jag så bråttom hem att jag tog taxi till Salsburg. Jag hade precis pengar så att det räckte till taxin. Ingenting var förberett av mig, Herren hade förberett det.

När jag kom hem så minns jag att pappa satt i kontoret. Jag ropade på Gud: -Jesus, du måste frälsa mig. Det är något jag aldrig glömmet. Men så var det beaktelsen. Jag tänkte att jag måste väl gå på något möte och berätta det här. Så åkte jag till Fredriksstad på ett möte. Där var ett svensk evangelistpar som hette Stig och Karin Engström. Jag tror knappt de lever än,

det här var många år sedan. Mötet gick mot sin avslutning – jag kommer inte ihåg om de gjorde någon inbjudan, jag satt längst bak. Det blev ingen sång, det var ingen musik, men jag hade bestämt mig och gick fram och böjde mina knän där, pris ske Gud. Det här var trettio år sedan.

Intill idag har Herren hjälpt mig. Han har varit trofast. Jag vet att jag många gånger varit trolös mot honom, men han har varit trofast.

Min pappa levde bara ett år till efter det att jag blivit frälst. Han dog ganska ung, femtio år gammal. Han hade varit evangelist i Nordnorge under trettio år, och jag tyckte han hade så enormt mycket att berätta för mig. Jag saknar honom mycket.

Jag ska läsa ett ord från Hesekiel.

Hesekiel var en man som fick ett väldigt radikalt budskap från Herren. Det var så radikalt att han ett tag inte ville tala. Men han fick en väldigt speciell syn av Herren. Det var en syn av Herrens väldiga kraft och makt. Det verkar som om han med den fick en grund för sitt liv, för att kunna gå vidare. Den grunden måste han ha, för annars skulle han inte ha klarat av att förmedla det budskap Gud lade på honom. Jag ska läsa det som står i Hesekiels

första kapitel:

-I det trettionde året, på femte dagen i fjärde månaden, när jag var bland de fångna vid strömmen Kebar, öppnades himmelen, och jag såg en syn från Gud. (Hes 1:1)

Hesekiel fick en syn. Du och jag har också fått en syn från Herren. Den dag du blev frälst fick du syn på Jesus. Har du inte fått den synen på honom, då bör du skynda dig. Han har varit trofast mot mig, han har hjälpt, han har aldrig gjort mig något ont. Aldrig. Pris ske Gud.

Jag kan också läsa i kapitel två av Hesekiel, litet om det budskap han skulle gå med:

-Du människobarn, jag sänder dig till Israels barn, de avfälliga hedningarna som hava avfallit från mig; de och deras fäder hava begått överträdelser mot mig allt intill den dag som i dag är. Till barnen med hårda pannor och förstockade hjärtan sänder jag dig, och du skall säga till dem: 'Så säger Herren, HERREN' Och evad de höra därpå eller icke - ty de äro ett gensträvt släkte - så skola de dock förnimma att en profet har varit ibland dem. (Hes 2:3-5)

Jag tackar dig Jesus för att du har hjälpt oss intill idag, att du är hjälparen från Golgata. Du som hjälpte mig i min nöd, att du hjälper oss alla att få se litet mer av din härlighet, så att vi kan se upp till dig och stråla av glädje. Tack Herre! Amen. ■

Att drivas av kärlek!

Älskar du Jesus? Älskar vi Jesus? Det finns en kärlek som är given oss i evangelium. Det går inte fråga om hur mycket, eller hur liten. Utan denna nåd himlen visat oss är given utan mått – gränslöst till oss var och en. När vi läser i Guds Ord om bönen, står det att vi ska lägga fram våra böneämnen under tacksägelse. Det är oerhört viktigt att vi i allt uttrycker tacksägelse till Jesus Kristus. Han är livet.

Vi har alla en tjänst inför Gud. Om vi älskar honom vet vi att han har tagit sin boning i våra hjärtan. Inte gästar eller hälsar på då och då. Utan han *bor* där. I och med det har vi också nåtts av en kallelse att vara i tjänst för honom. Arbeta för Jesus. Det finns en fara att vi kanske lever i ett ständigt sökande. Jag vill komma in i Guds vilja – jag vill att Gud ska tala till mig, jag vill att han ska leda mig...

När jag undervisar församlingen har jag en position som jag kan bruka till välsignelse, men jag kan också använda denna ställning så att jag lägger bördor på församlingen. Tunga ok som är svåra att bära. Jag kan tala på ett sätt så att de som lyssnar upplever det som om de inte kan något, är odugliga, har misslyckats och att Gud inte räknar med dem. Det kan gå år efter år, och till slut tycker man att livet rinner ifrån en. Vad händer med mina dagar? Vad händer med kallelsen, med min tjänst? Det här problemet är något som finns i många religioner. Ett religiöst slaveri. Man kämpar och strävar, man tröttnar och förlorar visionen, gnistan. Man får kanske lyssna till

moralpredikningar: nu ska ni vara så, nu ska ni verkligen skärpa er och ta nya steg. Människor upplever att de inte kan nå upp till förväntningarna. Jag kan presentera en perfekt bild av församlingen, vad Gud förväntar sig av oss. En idealbild av en nytestamentlig församling, där vi ser konturena, mönstren, men så blir det inget annat än tunga teorier. Det är att göra lag av nåden, lag av evangelium.

Jag arbetar i Dominikanska Republiken, ett katolskt land, och möter många människor som vecka efter vecka går i mässan och har kontinuerlig kontakt med sin präst. De ska bikta sig och får syndernas förlåtelse gång på gång, men de upplever aldrig befrielse, når aldrig fram.

Jag har en bok med vittnesbörd av katolska präster. Där beskrivs vilken kamp de utkämpat. De går hängivet in med hela sitt hjärta i tjänsten för Katolska kyrkan, just för att de vill leva för Gud. Det blir ritualer och ceremonier och det förlitar sig folket på. Man går till Katolska kyrkan, för där finns frälsningen, där finns hoppet. Kyrkan bär namnet och har befogenheter att ge syndernas förlåtelse. Vi är inte katoliker. Men det finns paralleller i vad vi kan göra. Hur lätt det är att fastna i olika traditioner och mönster. Man kan ge dem bibliska namn, tala om dem som urkristna ideal. Men så har vi kanske gått miste om kärnan: att Gud faktiskt har gett oss liv. Här från talarstolen kan vi förkunna och förkunna, men det vi säger kanske läggs som ett ok som ingen förmår förverkliga. Fina förebilder. En slags perfektionism eller moralism som är oerhört farlig. Men om

du mött Jesus och älskar honom är du också ett redskap för honom. Ingen kan ta honom ifrån dig, för han mötte dig, han grep ditt hjärta. Det finns ingen pekpinne som kan röva hans liv från dig. Om du lever i denna hängivenhet till din Frälsare och Förlossare, då är du ett redskap i hans hand. Då brinner det, då rör det sig inombords. Du kan gå vidare, ta steg just för att få tjäna Honom.

Det finns mycket man kan fastna i. Katolicism, och andra religioner. Jag läste om Jehovas Vittnen. I området där vi bor i Santo Domingo finns mycket Jehovas Vittnen. De är så nitiska, går omkring och fiskar överallt. Men när man närmar sig deras lära, deras sätt att leva, så märker man också där att det ställs tunga krav på anhängarna. Det är prestationer som ska utföras. Måtte Gud befria oss från detta! Det finns inga prestationskrav på oss, men det finns en kärlek som är drivande och den måste du vara rädd om. Du måste bevaras i ditt hjärta så att där finns den genuina tonen: han är min och jag är hans. Herre, bevara församlingen i denna första kärlek! Så att vi får uppleva denna sanna enhet kring ditt ord, kring din ande, Herre.

Vi ska läsa i Matteus 23:e kapitel några versar. Här ser vi hur Jesus går tillrätta med just dessa som bär ansvaret att ge Guds ord till folket. Det måste handla om predikanter, herdar: alltså ledande positioner, där man har ansvar för en grupp, en församling. Det handlar också om oss allesammans. Var och en har ett ansvar att vara bärare av andliga

nådegåvor som Herren gett oss. Det står som rubrik i vår bibel: Jesu verop över de skriftlärde och fariséerna. Jesus riktigt beklagar sig över hur de som hade ordet överlämnat åt sig missbrukade sin position och skaffar sig själva vinning genom evangelium.

-Därefter talade Jesus till folket och till sina lärjungar och sade: "På Moses' stol hava de skriftlärde och fariséerna satt sig. Därför, allt vad de säga eder, det skolen I göra och hålla, men efter deras gärningar skolen I icke göra; ty de säga, men göra icke. De binda ihop tunga bördor och lägga dem på människornas skuldror, men själva vilja de icke röra ett finger för att flytta dem. Och alla sina gärningar göra de för att bli sedda av människorna. De göra sina böneremisor breda och hörntofsarna på sina mantlar stora." (Matt 23:1-5)

Det är oerhört allvarligt att få en sådan dom över sig av Herren Jesus Kristus. När han talar här vet vi att det är sant. Det fanns ledare där som var satta, som skulle vara med och bereda väg en fram till Jesus. Bereda vägen för folket så att de skulle se att Messias hade kommit. Frälsaren är här! Men deras ögon var förblindade, de var så inne i sina traditioner, vaktade hela tiden sitt och var inne i sina ideal. Man förstår när Jesus talar här att det de sade var gott, det var fina budskap de presenterade. Men Jesus sa: gör efter det de säger, men det fanns ingen samklang med deras liv. Med andra ord, pratkvamar som talade om för folket vad de skulle göra, men själva var de inte beredda att vara med att lyfta upp och bana vägen. Att vara ett vittne för Herren är något långt mer än att tala om hur det ska vara. Församlingen är något oerhört stort. Det är en gemenskap med systar och bröder. Troende, som gått ut till honom för att tillsammans förverkliga en vision. Då hamnar man på samma nivå, samma plan, samma villkor allesammans. Då är man syskon varandra till tjänst. Då finns inte detta att en talar om för andra hur de ska göra, och själv lever sin egen tillvaro. Nej, det finns ett utgivande omkring Honom.

I vers 23 samma kapitel kommer vi in på ett område, ett av Jesu ve-rop, men djupare och allvarligare:

-Ve eder, I skriftlärde och fariséer. I skrymtare, som given tionde av mynta och dill och kummin, men underlåten det som är viktigast i lagen, nämligen rätten och barmhärtigheten och troheten! Det ena borden I göra, men icke underlåta det andra.

De som Jesus talar om här uppfyllde väldigt många saker. Älskade att tala, att visa sig och tala om för alla andra. Så gav

Predikan av Berno Vidén Från Sommar- konferensen 2007

de sina offer. Men Jesus visar på något här som är det viktigaste i lagen. Det här vill jag stanna inför. Det står tre ting här som är det viktigaste. Det här får vi aldrig tappa bort. Det står om rätten, barmhärtigheten och troheten. När Jesus talar om rätten, alltså Guds rättfärdighet, så förstår vi att det är något väldigt konkret. När vi läser i Guds ord om Guds rättfärdighet, så möter vi ett utgivande som värnar om den fattige. Ett utgivande där det handlar om en fördelning. Det talas om änkan, främlingen och leviten. Att man inte ska glömma bort eller gå förbi dessa grupper som är speciellt utsatta i samhället.

Varför nämner Jesus det här? Jo, han såg bland sitt eget folk hur man hade handskats med Guds rättfärdighet på ett orättfärdigt sätt. Människor skapade sin egen privata sfär där man skaffade sitt och levde gott. Man brydde sig inte om änkan och de som led nöd bland folket. Jesus återkom gång på gång till detta i sin undervisning. Exempelvis läser vi i hans bergspredikan om himmelrikets principer. Han talar om ett tänkesätt och levnadssätt där man inte ser till sitt eget. Jesus vill öppna våra ögon för Guds rikets principer. Att inte samla skatter här i tiden. Att inte söka framgång och lycka på det sätt man gör i världen, där man förlitar sig på det materiella. Jesus talar till den rike ynglingen som levte ett så perfekt liv. Han hade uppfyllt lagen. Det

står att Jesus fattade kärlek till honom när han frågade: vad ska jag göra för att jag ska få evigt liv? Vad fattas mig än för att jag ska bli mera komplett i Guds rike? Jesus sa: sälj det du äger! Dela ut åt de fattiga! Kom sedan och följ mig!

Vilken befrielse i Jesu undervisning här, men också vilket oerhört pris att betala för denne yngling. Det var som att slå undan fotfästet för honom. Det han hade, tryggheten som han kunde slå sig till ro med. Men Jesus såg längre.

På samma sätt ser Jesus längre när han ger församlingen denna vision, som handlar om församlingslivet, gemenskapen. Han vill befria oss från mycket av det jordiska, materialistiska tänkandet som skapar klyftor ibland oss på olika sätt. Så får vi komma tillsammans på samma grund. Ingen fattig, ingen rik. Det står om den första församlingen: "ingen kallade något av det han ägde för sitt".

Jesus sa att de skriftlärde och fariséerna hade underlåtit det som var viktigast i lagen. Det var just rätten, Guds rättfärdighet. Det beskrivs i 5 Mos på ett väldigt speciellt sätt. Det handlar om att visa barmhärtighet. Tänk vilket lidande det finns i mänskligheten. Ibland mitt i församlingen. Men då finns det en gemenskap upprättad ibland oss som ser nöden. Som inte bara ser, men som är en fungerande hjälp. Gud har lagt gåvor i var och en av oss, just för att vi ska kunna vara med och förkroppsliga, förverkliga ett genuint församlingsliv. Du har verkligen något från Gud. Han är ingen lögnare. Om han har frälst dig, så har han också gett dig livet. Fortsätt i tjänsten, i utgivandet. Fortsätt vara med och väl-signa församlingen med dina gåvor. De kommer till uttryck på olika sätt. Ibland att prisa Gud tillsammans i mötena. Men kanske oftare i det dagliga livets arbete på olika platser. Många har inte förmånen att kunna samlas dagligen. De bor på platser där det kan vara svårt att finna den dagliga församlingsgemenskapen. Men då har vi detta Gud har gett oss. Vi kan komma samman i bönen, avskilja tid att bedja med och för varandra. Det har jag upplevt som en oerhört styrka när man är ensam ute på fältet. Man upplever en oerhörd styrka i att ha syskon som beder. Så förenas man, för vi är ett i honom.

I Filipparbrevet talas om en förvisning:

-Och jag har den tillförsikten, att han som i eder har begynt ett gott verk, han skall ock fullborda det, intill Kristi Jesu dag. (Fil 1:6)

Han som har påbörjat ett verk i ditt liv kommer också att fullborda det. Brinner denna andens eld, denna längtan – Jesus, jag vill göra något mer för dig! Vänta inte på bönesvar; använd det du har fått. För han har påbörjat ett verk i ditt liv. Han har tänt en eld i ditt hjärta. Om du älskar honom, brinner denna eld. Då gäller det att du ger den näring. Att du låter detta Gudsliv vara med och forma dig, tända dig ännu mer i det vardagliga, det praktiska. Du är ett vittne för Jesus. Ta till vara allt han har gett dig, rikedomar och gåvor. Det finns ett talande exempel. Vid ett av brönduren ställer sina lärjungar mot väggen och säger till dem: ge folket mat! Jesus visste att de inte hade något. De kanske hade haft, men ätit upp det själva. De blev helt ställda, och sa: varifrån ska vi få mat och ge åt alla dessa? Det de försökte räkna ut var omöjligt. Det fanns inga förutsättningar. Flera tusen människor är här, och vi har ingenting. Men så fanns där en liten pojke som kom med det han hade. Det visste ju Jesus om, att det fanns någonting. Att någon hade något. På samma sätt har du fått av honom välsignelser, utrustning, nådegåvor, som kanske behöver blomma fram, väckas till liv på ett nytt sätt. Jesus tog vad denna pojke hade, välsignade det och började dela ut inför sina häpnadslära lärjungars åsyn och såg till att allt folket blev mättat.

Det är viktigt att vi använder det vi har. Tiden vi lever i är väldigt ond. Vi säger att tiden är ond. Vi läser om det. Vi möter ondskan på olika sätt. Hopplösheten bland människor. Vi förstår när vi läser bibeln att Jesus kommer snart. Jag är helt övertygad om att vi lever i den yttersta tiden. Det finns så många ting som talar om detta. Så upplever vi också Guds tilltal gång på gång hur kort tiden är. Det är angeläget att vi förkunnar hoppets budskap i ändens tid. En sista basunstöt som ska ljuda: Jesus kommer! Teoretiskt och kunskapsmässigt håller vi med om detta. Vi läser i Guds ord, vi läser om tidstecknen, vi läser om Guds tanke med församlingen, om hoppet han givit och nödvändigheten att ha blicken fäst på det himmelska. Vi läser om det.

Själv kommer jag själv många gånger till korta, och ställer mig denna fråga: om allt detta är sant – var finns då desperationen inför den situation vi ser, inför den kunskap vi har? Många gånger drabbas jag av desperation när jag ser nöden på missionsfältet. Lidande barn, familjer som knappt har bostad, knappt har mat

för dagen. Att möta dessa som lever i social misär kan göra många människor desperata. Att visa barmhärtighet är en del av vårt uppdrag. Men det finns något som är långt viktigare. Och där måste jag fråga mig själv: var finns desperationen över människor som går förlorade? Jesus kommer, men djävulen går omkring och skördar sina offer. För några år sedan var det en TV-inspelning på Bällsta Missionscenter. Det handlade om Jesu tillkommelse. Reportern som intervjuade mig vid det tillfället ställde många bra frågor, men så frågade han: om det nu stämmer det ni säger att människor går evigt förlorade, att det finns ett helvete, en evig död – hur påverkar det ert liv?

-Vi behöver tändas av en andens eld som sätter oss i rörelse på ett helt annat sätt, så vi inte förgås mitt i vår gemenskap. Vi måste nå fram till dem som behöver höra evangelium.

Egentligen visste jag hur jag skulle svara honom. Om vårt uppdrag och vad vi behöver göra, osv. Men det högg tag i mig på ett oerhört sätt. Jag kände att jag kom till korta.

Vi behöver tändas av en andens eld som sätter oss i rörelse på ett helt annat sätt, så vi inte förgås mitt i vår gemenskap. Vi måste nå fram till dem som behöver höra evangelium. Tänk så mycket vi hört, så mycket vi fått. Men, syskon, vårt uppdrag är att vinna människor för Gud. Då får vi ta till vilka metoder som helst och gå utanför ramarna. Vi är så inskolade att församlingen ska se ut så och så, har våra ramar och mönster. Kanske människor har svårt att närma sig oss för vi lever så inne i vår värld. Ett kardinalproblem i detta är just bristen på kärlek till Jesus. Får den bo i ditt hjärta, vara regerande i dig, då blir du ett vittne för honom. Kanske ställer dig på taken och ropar som en galning. Måtte Herren få gripa tag i oss på ett nytt sätt just för detta uppdrag vi har.

Paulus talar om nödvändigheten att Kristus blir förkunnad. Att Kristus blir förkunnad för människorna; inte efter våra etiketter och inlärdas sätt, men med *liv*, så de får se vem han verkligen är. Om ditt hjärta brinner för honom, kommer Kristus att bli förkunnad. I församlingen

har du stora förutsättningar att bli skickliggjord. Börja med vad du har, alla hr vi fått något från Gud.

-Jag vill att I, mina bröder, skolen veta att det som har vederfarits mig snarare har länt till evangeliets framgång. Det har nämligen så blivit uppenbart för alla i pretoriet och för alla andra, att det är i Kristus som jag bär mina bojor; och de flesta av bröderna hava genom mina bojor blivit så frimodiga i Herren, att de med allt större dristighet våga oförskräckt förkunna Guds ord. Somliga finnas väl ock, som av avund och trätlystnad predika Kristus, men det finnes också andra som göra det av god vilja. Dessa senare göra det av kärlek, eftersom de veta att jag är satt till att försvara evangelium. De förra åter förkunna Kris-

tus av genstridighet, icke med rent sinne, i tanke att de skola tillskynda mig ytterligare bedrövelse i mina bojor. Vad mer? Kristus bliver dock på ena eller andra sättet förkunnad, det må nu ske för syns skull eller i uppriktighet; och däröver gläder jag mig. Ja, jag skall ock framgent få glädja mig. (Fil 1:12-18)

Ordet förkunnades på olika sätt. Till och med för att fälla Paulus. Men han kunde se välsignelsen också i detta. Vad spelar det för roll egentligen? Kristus måste bli målad för människorna. Det handlar inte om metoderna, tillvägagångssätten, men det handlar om att nå fram till människor. Här gäller det att vi är överlätna åt honom, att han får bo i våra liv, han får bo i oss, forma oss och ta över helt och hållet i våra liv. Jaget får dö bort. Det finns bara en sak som är nödvändig: Herre, fyll mig med denna desperation! De får kalla oss fanatiker, och galningar. De får kalla oss sekt eller vad som helst. Men det finns något som måste få förmedlas, något måste förkroppsligas i oss. Kristus. Vi måste måla Kristus, gå ut på gatorna, sjunga, spela, evangelisera, samtala, använda de kanaler vi har. Det finns inget som är för stort eller för litet om han bor i ditt hjärta. Gud verkar i och genom församlingen. Församlingen är en kropp där han tagit sin boning och där han vill förverkliga sin rättfärdighet, sin barmhärtighet och

där han också vill möta trohet till honom. Guds rättfärdighet.

Det finns mycket av en viss typ av förkunnelse både i Sverige och även i vårt missionsfält Dominikanska Republiken. Den går ut på att man ska själv skapa sig framgång. Man skor sig på evangelium. Det finns pastorer som inbördes slåss om att få bästa positionerna, bästa anställningarna, bästa församlingarna med största förutsättningarna att bli något. Så finns små fattiga orter på landsbygden, där det finns församlingar som tillhör samma samfund. Där saknas ström och vatten, och där är det problem att få vittnen, för ingen vill gå dit. Hela tiden jagar efter det man kallar Guds välsignelser. Det är när man lyckas skaffa nytt hus eller köpa ny bil. Man förkunnar man på detta sätt och ger näring åt denna typ av framgångsförkunnelse, fastän Guds ord talar något helt annat. För mig är det en gåta hur man lyckas få ihop alla dessa predikningar, som rättfärdiggör egen ekonomisk framgång. I Ordet läser vi om självlivets död, om en efterföljelse att varje dag ta sitt kors på och följa honom. Ordet talar också om att inte samla skatter här på jorden. Det måste väl finnas en mening i den förkunnelsen? Gud måste väl ha en avsikt när han har gett oss Ordet på detta sätt. Här har vi ett exempel:

-Och Jesus gick in i helgedomen. Och han drev ut alla dem som sålde och köpte i helgedomen, och han stötte omkull växlarnas bord och duvomånglarnas säten. Och han sade till dem: "Det är skrivet: 'Mitt hus skall kallas ett bönehus.' Men I gören det till en röverkula. (Matt 21:12-13)

Jesus gick in i helgedomen, där de köpte och sålde. Man läser om dessa offer som skulle bäras fram. Folket kom med det man hade samlat ihop av sin skörd. Kanske sålt för att på platsen kunna köpa det man skulle offra och det man skulle förtära. När man läser om vilket syfte som fanns, återkommer det här som Jesus säger är det viktigaste i lagen. Det som handlar om Guds rättfärdighet, det som handlar om barmhärtigheten och troheten. Gud talade om för folket på vilket sätt de skulle frambära offren. För det första skulle man ge tiondet av det man hade. Så skulle man dela ut åt de fattiga och till leviterna. Man skulle se till att var och en fick det han behövde. Men här mötte Jesus ett gäng försäljare som i Guds namn använde det som skulle offras och gjorde business, affärer av det.

Man skaffade sig egen vinning. Det är självklart att Jesus blev vred då han gick in. Man lade ok på människorna. Det finns många månglare i Guds rike. Måtte Gud bevara oss, så att vi inte fastnar i materialismen, att vi inte fastnar i den trygghet som denna världens principer bygger på.

Gode Gud, befria oss, bevara oss i ditt ord, så vi får upp ögonen för vad som är Guds rättfärdighet, när det gäller församlingsgemenskap, när det gäller utgivandet, när det gäller mission, när det gäller hela vårt arbete. Gud är rättfärdig och vi är rättfärdiggjorda av tro, inte av laggärningar. Nej, det finns ingen människa som klarar av att hålla lagen. Lagen hjälper oss att komma till kännedom om synden. Den är vår upp-

han utrustar. I Apg 4: 32 läser vi: "*Och i hela skaran av dem som trodde var ett hjärta och en själ.*" Vilken enhet! Vilken grund att bygga på! Ett hjärta – en själ. Halleluja. Här behöver man inte lägga ut texten. Det här får vi uppleva och växa in i. Så står vidare hur de kristna praktiskt gick till väga: "*Ingen enda kallade något av det han ägde för sitt, utan du hade allting gemensamt.*" Vilken gemenskap! Vilken församling! Allting gemensamt. Hur kan man gå in under sådana villkor? Hur kan man ta sådana steg? Det står om hur människorna kom till församlingen. Man lade ned det man hade, man sålde sina jordagods, man sålde sina materiella tillgångar och lämnade till de ledande bröderna, och så delade man ut det som var och en behövde. Vad är det

-Vad har Gud lovat församlingen? Jo, att få stå ansikte mot ansikte med sin stora kärlek, med sin Frälsare. Han har gett oss en oerhörd skatt!

föstrare till Kristus. Kristus är uppfyllelsen av lagen. Vad hände då Jesus drivit ut månglarna? Jo, då ser vi hur evangelium börjar verka: "Och blinda och halta kommo fram till honom i helgedomen, och han botade dem." De som var utestängda ur gemenskapen. De som var obekväma. De som inte visste vart de skulle ta vägen. De som led. Men när Jesus fått rensa ut all denna egoism och orättfärdighet, då banades vägen. Det står att människosonen kom för att uppsöka och frälsa det som var förlorat. De kom fram till honom. Syskon, på samma sätt är vi hans sändebud här i tiden. Det står i Andra Korinterbrevet att vi är levande brev, inte skrivet med bläck – alltså ingen teori eller lära, men levande brev där Jesu namn är inristat i våra liv. Hans namn är skrivet i våra hjärtan.

Jag ska avsluta med en uppmaning: Bevara det du har fått, det du har i Jesus. Ge det näring. Som församling finns det något vi behöver bevara. Nu talar jag inte om det vi saknar och inte har. Jag talar om det vi äger tillsammans. Bevara andens enhet genom fridens band. Det är något Gud har gett oss. För vi är födda på nytt, och vi växer i samma kropp, där han skickliggör, där

som gör att man kan bli så utgivande, så befriad från det jordiska, så befriad från sin egen sociala trygghet så att man gör sig beroende av sina syskon? Till och med för sin överlevnad. Det är oerhört spännande att läsa om församlingen i Jerusalem, men också församlingen i Antiokia, där man först började kallas kristna. Man kom dagligen samman och åt vid samma bord. Det var inte problemfritt, det kan vi också läsa om, men denna gemenskap omkring måltiden fanns där som en del av förkunnelsen. Jag tror att en hemlighet till att kunna gå in i något sådant är att leva i hoppet, att ha Jesu tillkommelse levande för sig, att älska hans tillkommelse, att skåda framåt, att skåda bortom, liksom Abraham gjorde. Abraham förblev boende i tält i hela sitt liv, men han skådade bortom och trodde på Gud, för han visste att vad Gud hade lovat, det skulle han hålla.

Vad har Gud lovat församlingen? Jo, att vi ska få stå ansikte mot ansikte med vår stora kärlek, med din Frälsare. Han har gett oss en oerhörd skatt.

Låt oss verka för att evangeliet ska gå ut! Måtte Gud få bryta våra invanda mönster och traditioner, så att vi når fram till människorna där de finns. Tiden är så kort! Amen. ■

LITAUEN

Fakta och analys

Granskning av Igor Serov

Huvudstad: Vilnius

Befolkning: 3 300 000 (enligt olika uppgifter har denna dag omkring 1 miljon medborgare lämnat Litauen i sökandet efter ett bättre liv)

Statistiken över Litauen kan få vem som helst att fasa. Landet har varit ledande i antalet självmord redan under ett årtionde. Detta enligt uppgifter från den statistiska byrån Eurostat. Litauen är absolut ledande i Europa när det gäller antalet självmord bland män (71 självmord per 100 000 inv.) På andra plats kommer Lettland (45 per 100 000), på tredje plats Estland (44 per 100 000). Vartannat äktenskap upplöses (mer än 50%), och det betyder att ett mycket stort antal barn drabbas av moraliska och psykologiska trauman på grund av det förhållande som har uppstått bland deras

föräldrar. Barnen blir hårda; i samhället tilltar våldet och antal brott som begås mot enskilda. Barnhem och internat är fyllda med barn. Enligt statistiska uppgifter som organisationen för skyddandet av barns rättigheter i Litauen har försett oss med, så räknades år 2005 13 300 barn bland föräldralösa, eller bland dem som vägrade ha med sina föräldrar att göra. Om vi till allt detta lägger situationen med korruptionen och kriminaliteten, så blir det en ganska mörk bild.

Litauen är ett av de mest korrumperade länderna i världen. Ett sådant perspektiv ges i färskas uppgifter över korruptionen i världen som sammanställts av Gallup Poll, där situationen i 101 stater har undersökts. Lettland delar enligt de illavarslande uppgifterna den 88:e platsen med Moldavien,

och Estland har distanserat sina baltiska grannar, och intagit den relativt hyggliga 37:e positionen. Enligt uppgifter från den Litauiska Statistiska Avdelningen så befann sig år 2005 mellan 8000 och 9500 människor av en befolkning på 3 300 000 (då alltså Litauens verkliga invånarantal idag är 1 miljon färre) i fängelser. I jämförelse med Sverige där det handlar om 4500 fängelseinternerade av en befolkning på 9 miljoner, så blir dessa siffror något som tvingar till eftertanke...

Människor har en benägenhet att ta sina egna liv, av vilka som helst orsaker, seriösa såväl som icke-seriösa! Om människolivet i ett land tycks ha förlorat allt värde och människorna inte önskar leva, då är det en mycket kraftig signal om att i det landet finns det allvarliga problem, vilka kräver engagemang och beslut. Eftersom jag bott i Litauen, har jag kunnat få en hel mängd kontakter med folk från olika sociala skikt och har även kunnat samtala med företrädare för vissa allmänna och politiska organisationer där, och även

med representanter för pressen. De har uppvisat en rätt så mörk bild:

Självmord, våld, söndrade familjer - allt detta mot bakgrund av oändliga politiska skandaler och krig med komprometterande detaljer. Ett sådant sakernas tillstånd utgör uppenbarligen en av orsakerna som skapar hopplöshet och nödställdhet hos människorna, och det leder i sin tur till de mest fasansfulla konsekvenser.

Litauen har under hela sin historia fått utstå inte så litet lidande och förluster i sin kamp för överlevnad och oberoende. Genom Guds barmhärtighet och önskan hos det frihetsälskande litauiska folket så vann landet för sjuttionio år sedan en seger, och efter otroliga ansträngningar skaffade de sig som den första av Sovjetunionens republiker en länge efterlängtd frihet. Tyvärr så förmörkas denna glädje idag av det sorgliga tillståndet i nationen, som behöver hjälp.

Litauen utgör en fullvärdig medlem av EU, och man kan jämföra detta med att bo granne med en familj som där man med lätthet tar livet av

sig. Detta land har på grund av särskilda omständigheter förts till förtvivlan. Ska vi verkligen bara vara åskådare till hur en grannfamilj befinner sig i nöd och den ene efter den andra tar sig själv av daga?

Fakta

Det som äger rum i Litauen är fasansfullt. Barn berättar om hur deras föräldrar handlar illa mot dem, kvinnor berättar om hur deras män slår dem. Det ena våldet föder det andra. En pojke på nio år som hette **Sascha**, avslöjade sin hemlighet och berättade om varför han grät i skolan, när läraren gav honom ett dåligt betyg. Det visade sig ligga till så, att han fick utstå verkligt medeltida bestraffningar från sina föräldrar för sina dåliga betyg. Sascha berättade om hur hans pappa fyllde badkaret med vatten och sänkte ned honom hel och hållen (med huvudet under vattnet), och när pojken inte längre kunde andas utan började kvävas, överlämnade hans far honom till modern, som fortsatte bestraffningen genom att slå honom. Allt detta verkar otroligt och mardrömslikt,

men det värsta var att barnet berättade om tortyren som om det var ett normalt inslag i hans unga liv. För honom var det norm! En annan historia: Pojken **Dima**, som var nio år blev av sina föräldrar överlämnad att omhändertas av sin farfar som var alkoholist. Själva för de för en längre period till England, där de skulle arbeta ihop pengar. Pojken kom ibland till skolan med blåtior och blåmärken på huvudet. Det visade sig att

hans berusade farfar hade slagit honom hemma. Uppgifter om misshandeln intygades av andra barn som händelsevis hade varit vittnen till detta. Dimas kamrat **Anton**, berättade under tårar och förfäran hur han hade sett Dimas farfar gripa tag i hans hårkalufs och slå huvudet mot betongväggen, och därefter hade slagit honom i ansiktet med knytnävarna. Dessa berättelser hade förblivit okända, om jag inte av en händelse hade mött dessa människor under ett kort besök i Litauen - sex dagar!

Det är värt att lägga märke till att båda barnen var från samma klass i en skola! Hur många sådana skolor finns, och sådana klasser, och sådana barn...?

För inte så länge sedan skakades staden Klaipeda (som är den tredje staden i Litauen) av en nyhet - skolbarn hade med mobiltelefoner gjort en kort film, som de sedan lade ut på internet. I denna film skär de kallblodigt huvudet av en hund. Där såg man blod och hörde djurets gnäll. Och skratt från de förvildade barnen. Efteråt satte de upp djurets huvud på en stav och demonstrerade det framför den som filmade. Det är svårt att föreställa sig att

sådant är möjligt. Ännu en fasansfull historia inträffade under påskdagarna detta år i ett litet litauiskt samhälle. En mor kvävde två av sina fem barn. Hittills är hennes motiv okända, men även om inga sådana föreligger, så har det knappast någon betydelse - det går inte att återge livet åt en sjuårig och en nioårig pojke. Jag skulle kunna hålla på länge och berätta om olika tragedier, förbrytelser och bestialiteter, men det löser inte själva problemet, utan det är nödvändigt att göra något.

Orsaker

Det finns alltid en förklaring till allt, och det gäller även situationen i Litauen. Om vi går till en läkarmottagning så ser vi att varje läkare, innan han ordinerar någon behandling försöker få veta orsakerna till sjukdomen. På det viset döljer det sig bakom varje yttre fenomen något andligt, som Jesus sade:

-En god människa bär ur sitt goda förråd fram vad gott är, och en ond människa bär ur sitt onda förråd fram vad ont är, för det som hjärtat är fullt av, det talar munnen. (Luk 6: 45)

Det yttre uttrycker alltid på något vis människans eller *människornas* inre till-

Korruption
Våldshandlingar
Själv mord
Fattigdom
Ateism

stånd, om vi nu talar om en hel stat.

Låt oss titta på händelseutvecklingen kronologiskt, och försöka bedöma orsakerna till de andliga problemen, och då titta på de, enligt min uppfattning, mer tydliga och karaktäristiska momenten. Det är som regel inte så lätt för små nationer att överleva och existera, därför måste de ofta hänga mellan de större och starkare, och insistera på sin rätt till existens. Ibland är det verkligen inte enkelt... På det viset tog detta folk, som ett av de sista hedniska folken i Europa, emot kristendomen.

Kristendomen kom till Litauen vid den tiden, då kyrkan skakades av oenighet och strävan efter makt, vilket ledde till en splittring år 1054 i en västlig (romersk-katolsk) och en östlig (ortodox) gren. Kristendomen kom till Litauen från grannlandet Polen, som var katolskt. Moralerna och sedererna grundades på Bibeln, därom råder inte det minsta tvivel, och det är inte svårt att övertyga sig om det om vi ser t.ex. på brottsbalken och på Guds bud. Oberoende av om vi tror på Gud eller ej så förde kristendomen med sig moral och goda seder till vårt samhälle. Den är av grundläggande betydelse för många nationer i världen, och särskilt i Europa. I sina gudstjänster hade på ett fundamentalt vis såväl de katolska som de ortodoxa brist på predikan.

Där fanns alltså bara vissa ritualer och ceremonier, vilket i sin tur inte ger någon riktig föreställning om den kristna läran i dess helhet. Härav fanns det ingen kunskap eller förståelse av de elementära bibliska sanningarna, vilka utgör grunderna för vår moral och för våra seder. Uppenbarligen är det därför vi ofta kan höra sådana talesätt som t.ex.: *"Den som inte blir tagen på bar gärning är ingen tjuv"* (och detta bör inte uppfattas så att det inte skulle krävas några bevis för att åtala, utan så att man i hemlighet ostraffat skulle kunna utföra alla slags missgärningar) och liknande. Övertygelsen om sin egen ostrafflighet leder till tragiska konsekvenser.

-Inget är fördolt, utom för att det ska bli uppenbart, ej heller har något blivit undagömt, utom för att det ska bli känt och komma i dagen.

(Mark. 4:22)

-HERRENS fruktan är vishetens begynnelse (Ords. 1:7)

När en människa blir medveten om att det finns ingenting fördolt som inte ska bli uppenbart, då uppför hon sig annorlunda... Varför skiljer sig exempelvis invånarna i västra delarna av Europa från sina östliga grannar i fråga om goda gärningar och laglydnad?

Vidare: Under första hälften av det förra århundradet blev Litauen utsatt för olika över-

fall genom sina stora grannar, Sovjetunionen och Tyskland. På det viset blev Litauen en av republikerna i SSSR och var under 40 år en ateistisk stat. Den frihet som erövrades under 1990-talet, medförde inte bara oändligt upprepade politiska skandaler, en våg av kriminell aktivitet och korruption, men medförde också att det kom en rörelse av karismatiskt kristna till landet (Trons Ord, Livets Ord och liknande) från USA och Europa, vilka försökte fylla det andliga vacuum som fanns, och lösa folkets materiella svårigheter med formuler, som t.ex.: *"Tro på Gud och begär pengar av Honom. Om du tror uppriktigt så blir du med en gång rik, andligt såväl som materiellt"*.

Det fungerade dock inte. Det visade sig vara lögn. De som predikade framgångsteologin antingen för vilse eller var vanliga äventyrare. Alla dessa händelser ledde till att människor tappade tron och förtroendet, och istället utrustades med hårdhet och en fruktan för framtiden som i sin tur ledde till självmord. Människor har blivit hårda och har inte förmåga att förlåta andra. Men just i förmågan att förlåta ligger vägen till en förändring av situationen till det bättre.

Politikerna tar ofta sin tillflykt till ett förhållningssätt där man anklagar det icke-existerande Sovjet eller

Ryssland, samtidigt anklagar folket såväl sina politiker som medborgare från andra nationer som bor på deras stats territorium (en liknande situation är för handen i alla de baltiska länderna) o.s.v.

Ibland leder detta till upprörda vågor av nationalistiska stämningar (Vi märker det även i Estland och Lettland). Det är sant, att Sovjet medförde mycket ont för många folk, och däribland även Litauen. Det är också sant, att det fascistiska Tyskland utförde många brott mot mänskligheten, men sanningen består också i att Litauen befinner sig på första plats inte bara när det gäller flest självmord, men också när det gäller antalet mord.

1940 blev Litauen absolut världsmästare i att döda judar. I landet dödades omkring 300 000 människor av judisk härstamning som då levde på dess territorium, vilket innebar 96% av alla judar där! Inte ens det fascistiska Tyskland kunde "bravera" med sådana resultat. Sanningen är den att vi måste finna kraften att förlåta och att be om förlåtelse hos oss själva.

-Om ni förlåter människorna deras försyndelser så kommer också er Himmelske Fader att förlåta er. Men om ni inte förlåter dem som gör er ont, då kommer inte heller er Himmelske Fader att förlåta er. (Matt. 6:14-15)

Om man idag förlåter ryssar

"Idag uppmanar jag alla troende i Sverige och i andra länder att bedja för det litauiska folket."

och tyskar, då kommer eventuellt Gud imorgon att förlåta att Hans folk blev utplånat.

-Ty så säger HERREN Sebaot, han som har sänt mig åstad för att förhålliga sig, så säger han om hednafolken, vilka plundrade eder. Ty den som rör vid eder, han rör vid hans ögonsten. (Sak. 2:8)

Gud hämnas sitt folk, och vem kan bestå mot Hans vrede? Varje ont har sina följder och det enda som kan motverka, det är att omvända sig, att förlåta och välsigna, såsom Jesus har sagt:

-Men jag säger er: Älska era fiender, välsigna dem som förbannar er, gör väl mot dem som hatar er och bed för dem som förorättar och förföljer er. (Matt. 5:44)

Ett samhälle där medlidande och förlåtelse saknas är dömt, och i princip är det vad vi ser idag i Litauen.

Lösningar

Enligt min bedömning så gäller det, för att åtminstone på något vis till det bättre förändra den situation som har uppstått, att vidta ett helt

komplex av målinriktade åtgärder, och just på den andliga fostrans och tillväxtens område, och även åtgärder av social karaktär. Varje moment måste inledas med bön och idag uppmanar jag alla troende i Sverige och i andra länder att bedja för det litauiska folket, som utgör en grannstat och ingår i EU. Bed om att Herren ger sinnesändring och förlåtelse, att Herren fyller människors hjärtan med glädje och att Guds frid förblir hos dem alltid.

Vi vet, att ibland är enbart

bön inte tillräckligt, utan Gud förväntar sig handling från var och en av oss, om detta talar också aposteln Jakob i sitt brev: "Tro utan gärningar är död". Med vilka gärningar kan vi tjäna vår nästa till Guds ära?

Det onda har en benägenhet att sprida sig och föda alltmer ont, och denna kedjereaktion kan man bryta bara genom att stå den emot genom kärlekens makt. Låt oss alltså älska varandra såsom Kristus har älskat oss. Amen. ■

Vittnesbörd från Sommarkonferensen 2007

Vittnesbörd av
Bengt Lindroos

BEREDSKAP

När vi samlas är givetvis vår avsikt att ge varandra något som rustar oss för framtiden så vi kan fullborda den uppgift Jesus gett oss i tiden. Och även att förmedla något till dig som ännu inte tagit emot Jesus, något som väcker ditt hjärta över att du behöver bli frälst. Vi vet att Jesus har lidit och dött för våra synder och därför finns frälsning och nåd att få.

Jag tänkte på vad det innebär att ha *beredskap* och ska läsa några ord som handlar om det. "Spänn bältet om livet och håll lamporna brinnande", sa Jesus till sina lärjungar. (Luk 12:35)

Och i ett annat ord sa Paulus till församlingen i Efesus:

-Stå alltså fasta, spänn på er sanningen som bälte kring era höfter och kläd er

i rättfärdighetens pansar och sätt som skor på era fötter den beredskap som fridens evangelium ger. (Ef 6:14-15)

Jag tänkte just på det här att spänna bältet omkring sina höfter. Det var samma uttryck som Jesus använde i Lukas evangelium. Så har vi ett uttryck som Petrus använder: "Spänn därför bältet om livet och var vakna och sätt ert hopp helt och fullt till den nåd som skall komma er till del, när Jesus Kristus uppenbaras". (1 Petr 1:13) Detta uttryck kommer från andra Mosebok 12. Det vi får läsa här är väldigt grundläggande, en förebild för vår frälsning. Det är så fantastiskt att se Guds plan med sitt folk. Överallt, var vi än läser i Gamla Testamentet ser vi förebilder för Jesus och frälsningen. Gud ger instruktioner till sitt folk hur de ska göra för att bli befriade från Egyptens

fångenskap. Instruktionerna om påskalammet vet vi är förebild för Jesus. Det felfria lammet man skulle offra.

Uttrycket att spänna bältet om livet läser vi i det sammanhanget. Gud ger instruktioner om hur man ska äta påskalammet. Jesus själv säger vid ett tillfälle: Den som inte äter mitt kött och dricker mitt blod kan inte vara min lärjunge. Han sa vidare: Jag är livets bröd. Jesus vill tala också till oss om att det är väldigt viktigt att vi har beredskap, att vi är beredda, och gör som han säger i sitt Ord för att vi ska kunna vara hans lärjungar och fullfölja det uppdrag vi fått. Så här står det om påskalammet:

-På detta sätt skall det ätas: Ni skall ha kläderna uppfästa med bältet kring höfterna och ha skor på fötterna och stav i handen. Och ni skall äta det snabbt. Detta är HERRENS påsk. (2 Mos 12:11)

Petrus skrev att vi ska sätta vårt hopp helt och fullt till den nåd som ska komma oss till del när Jesus Kristus uppenbaras. Israels folk satte sitt hopp till att blodet var struket på dörrposterna och att när han som kom för att döda allt förstfött, gick förbi deras hus bara för att blodet var struket på dörrposterna. Det var bara tack vare att de lydde Guds instruktioner där, så blev Israels folk räddat. Så är det också för oss. Tack vare Jesu blod så får vi när domen kommer, när Jesus kommer tillbaka, bli räddade. På grund av Jesu blod har våra synder blivit utplånade. Det ska vi sätta vårt hopp till. Det är en del av vår beredskap att ha detta hopp, så att vi kan vara lärjungar i denna tid och visa människor till Jesus. Det ville jag dela med mig åt er. Amen. ■

Möten från sommaren på CD

Sommarkonferensen 2007

- ☐ 070722, 11.00 *Att hålla ut i kampen*. Berno Vidén
- ☐ 15.00 *Tro verksam genom kärlek*. Tage Johansson, Emanuel Johansson, Hans Lindelöw
- ☐ 070723, 11.00 *Tro verksam genom kärlek, del 1*, Hans Lindelöw
- ☐ 15.00 *Sant församlingsliv*, Berno Vidén
- ☐ 19.00 *Väckelsemöte*, Samuel Hafsahl, m.fl. Emanuel Johansson leder
- ☐ 070724, 11.00 *Tro verksam genom kärlek, del 2*, Hans Lindelöw
- 15.00 *Bibelstudium*, Tage Johansson
- 19.00 *Väckelsemöte*, Hans Lindelöw, m.fl. Roger Lindroos leder.
- ☐ 070725, 11.00 *Vårt evangelisationsuppdrag*, Jan Egil Hafsahl
- ☐ 15.00 *Bibelstudium*, Berno Vidén
- ☐ 070726 11.00 *Statsmakten i historisk utveckling och profetisk fulländning*, Jan Egil Hafsahl

☐ 15.00 *Missionen i Rumänien*, Jan Egil Hafsahl, Paulus och Camilla Eliasson m.fl.

- ☐ 070727, 11.00 *Sund tro, del 1*, Stig Andreasson
- ☐ 15.00 *Att dra sig tillbaka eller tro*, Paulus Eliasson
- ☐ 19.00 *Väckelsemöte*, Kjell Roos m.fl. Emanuel Johansson leder

- ☐ 070728, 11.00 *Sund tro, del 2*, Stig Andreasson
- ☐ 15.00 *Missionen i Santo Domingo*, Fam. Berno Vidén
- ☐ 19.00 *Väckelsemöte*, Michael Hafsahl m.fl. Robin Widén leder.

☐ 070729, 11.00 *Församlingen i den sista tiden i profetiskt perspektiv*, Tage Johansson

Tältmöten Råambshovsparken

- ☐ 070811, 19.00 *Väckelsemöte*. Kjell Roos m fl. Roger Lindroos leder.
- ☐ 070812, 19.00 *Väckelsemöte*. Märta Berg, Karin Vidén, broder Zenonas m fl. Emanuel Johansson leder.

Pris: 30:-/CD • Beställningsadress: se kontaktrutan

Bibel- och lärjungaskola med den yttersta tidens angelägna Maranatabudskap

Datum: 6 oktober - 4 november 2007
Mer info och anmälan: Se kontaktrutan

Inbjudna talare: JanEgil Hafsahl, Michael Hafsahl Samuel Hafsahl, Paulus Eliasson, Stig Andreasson, Kjell Roos och från Dominikanska Rep. vår missionsläkare och evangelist Doris Diaz.

Dessutom församlingens egna bröder: Tage Johansson, Hans Lindelöw, Robin Widén, Emanuel Johansson, Roger Lindroos.

Menigheten Pilgrimsfolket i Norge

Direktsända möten över internet!

Tider:

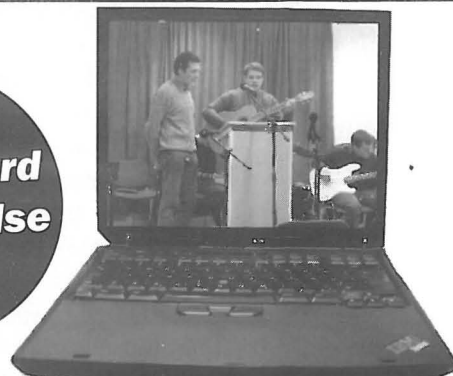
Onsd 19.30 Bibelstudium
Sönd 18.00 Väckelsemöte

Video: www.pilgrimsfolket.no/video.html

Ljud: www.pilgrimsfolket.no/audio.html

Besöksadress: Fredensborgvn. 24F, Oslo

**Sång
Vittnesbörd
Förkunnelse
Bön**

VÄLKOMMEN TILL MÖTEN HOS MARANATAFÖRSAMLINGEN!

Tider:

Månd-fred 12	Bönemöte
Tisd 12 & 19	Bibelstudium
Torsd 19	Bönemöte
Lörd 18	Ordet och bönen
Sönd 11	Ordets förkunnelse
Sönd 18	Väckelsemöte

För ytterligare information, se hemsidan,
Dagens Nyheters predikaturer och
kontaktrutan till höger.

LIVE- SÄNDNINGAR

Bibelstudier, väck-
elsemöten och
förkunnelse sänds
över internet!

www.maranata.se

(Mötena lagras också
för nedladdning)

Kontakt

Besöksadress:

Bällsta Missionscenter, Bäll-
stav. 100, Bromma, Stockholm.
(Kommunala färdmedel: Buss
112, 113, Hpl. Solvalla)

Beställningsadress:

BÄLLSTA MEDIA CENTER
Box 201 34, 161 02 Bromma

Tel: 08-98 56 83

Fax: 08-98 21 39

E-post: info@maranata.se

Hemsida: www.maranata.se

Pg.nr: 495 46 24-5

**OBS! Alla priser är
exklusive porto.**

BMC på Bok & Bibliotek i Göteborg!

Än en gång ställer BMC-förlag ut på Bok & Biblio-
teks-mässan i Göteborg. Vi har genom åren sett att
detta är ett utmärkt tillfälle till evangelisation och
information. Välkommen att delta!

Datum: 27-30 september • Monter: D 04:01

Radio Maranata

Stockholm, 88 MHz

Dagl. 8.00

Månd & onsd 18.00

Göteborg, 94,9 MHz

Tisd 21.00, Lörd 15.00

Radiosändningar via internet:

www.maranata.se (Stockholms tider)

Missionshotellet!

Budget 375:- (inkl. frukost)
Enkel 565:- (inkl. frukost)
Dubbel 765:- (inkl. frukost)

Ett andra hem, i hjärtat av Bromma

Bällstavägen 100, Bromma

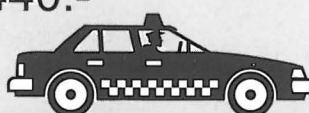
08-627 55 55

Hemsida: www.pilgrimshem.se

BÄLLSTA TAXI

Alltid med sitt
BÄ(LL)STA PRIS!!

Arlanda-
Sthlm
440:-

08-28 25 22

Tryggare kan väl ingen fara...

Böcker, musik m.m.

Listor över böcker, musik,
mötesinspelningar m.m. finner
du på vår hemsida, under fliken
BMC-förlag.

JESUS

Bibelns presentation av Jesus Kristus

-Han som till det yttre var som en människa ödmjukade sig och blev lydig ända till döden - döden på korset. (Fil 2:7-8)

-I honom är vi friköpta och har fått förlåtelse för våra synder. Han är den osynlige Gudens avbild, förstfödd före allt skapat.

-Ty i honom skapades allt i himlen och på jorden, det synliga och det osynliga, tronfurstar och herradömen, makter och väldigheter. Allt är skapat genom honom och till honom. Han är till före allting, och allt består genom honom.

-Han är huvudet för sin kropp, församlingen. Han är begynnelsen, den förstfödde från de döda, för att han i allt skulle vara den främste. Ty Gud beslöt att låta hela fullheten bo i honom och genom honom försona allt med sig, sedan han skapat frid i kraft av blodet på hans kors - frid genom honom både på jorden och i himlen.

-Också ni som en gång var främmande för Gud och genom ert sinnelag och genom era onda gärningar hans fiender, också er har han nu försonat med sig, när han i sin jordiska kropp led döden. (Kol 1:14-22)

-Han som gick omkring och gjorde gott och botade alla som var i djävulens våld. (Apg. 10:38)

-Därför kan han också helt och fullt frälsa dem som genom honom kommer till Gud. (Hebr 7:25)

-Om nu Sonen gör er fria, blir ni verkligen fria. (Joh 8:36)

-Hos ingen annan finns frälsningen. Inte heller finns det under himlen något annat namn, som givits åt människor, genom vilket vi blir frälsta. (Apg 4:12)

-Han var genomborrad för våra överträders skull, slagen för våra missgärningars skull. Straffet var lagt på honom för att vi skulle få frid, och genom hans sår är vi helade. (Jes 53:5)

-Jesus från Nasaret var en man som Gud bekände sig till inför er genom kraftgärningar, under och tecken, som Gud genom honom utförde (Apg 2:22)

-Sonen utstrålar Guds härlighet och uppenbarar hans väsen och uppehåller allt genom sitt mäktiga ord. Och sedan han utfört en rening från synderna, sitter han nu på Majestätets högra sida i höjden. (Hebr 1:3)

-Men Jesus, som för en liten tid gjordes ringare än änglarna, honom ser vi nu krönt med härlighet och ära därför att han led döden. Genom Guds nåd skulle han smaka döden i allas ställe. (Hebr 2:9)

-Om honom vittnar alla profeterna, att var och en som tror på honom får syndernas förlåtelse genom hans namn. (Apg 10:43)